

Συνάδελφοι μαζικοποιήστε τα σωματεία σας

ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΦΥΛΟ 72ο - ΧΡΟΝΟΣ 11ος
ΑΠΡΙΛΗΣ 2008
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ: 0,06 €
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ & ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΑ ΣΥΝΑΦΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

για ικανοποιητικές Συλλογικές Συμβάσεις, για να ανατρέψουμε
τους αντιασφαλιστικούς νόμους Σιούφα - Ρέππα - Πετραλιά

ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ ΤΕΤΑΡΤΗ 16 ΑΠΡΙΛΗ

Διεκδικούμε

- ✓ Κατώτερο μεροκάματο 75 ευρώ
- ✓ Κατώτερο μισθό 1.400 ευρώ
- ✓ Κατώτερη σύνταξη 1.120 ευρώ

Κλιμακώνουμε τους αγώνες μας με την απεργία την 1η Μάη, μέρα αγωνιστικής, μαχητικής δράσης της εργατικής τάξης. Οργανώνουμε τις δυνάμεις μας για τους μεγάλους αγώνες που έρχονται

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΜΕ

Με τη σιγουριά της δύναμης του αγώνα, τη δύναμη και την αντοχή του κλάδου στις κινητοποιήσεις για το ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ συνεχίζουμε, μαζί με άλλες ταξικές Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα και Σωματεία

Συνάδελφοι,

Εξι μήνες τώρα ο κλάδος μας, μαζί με το ταξικό κίνημα, έδωσε μια σοβαρή μάχη ενάντια στα αντισφαλιστικά σχέδια της κυβέρνησης, του κεφαλαίου. Δείξαμε δύναμη, αντοχή, ωριμότητα στις παγίδες του αντιπάλου. Εμποδίσσαμε στον ένα ή τον άλλο βαθμό τα επικίνδυνα αντισφαλιστικά σχέδια της κυβέρνησης. Είναι μεγάλη η συμβολή του ταξικού κινήματος, που με συνέπεια αντιπάλεψε συνολικά την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης και διέθεσε τις δυνάμεις του για την οργάνωση της αντίστασης των εργατών.

Οι αντιδραστικές αλλαγές θα δυσκολέψουν ακόμα περισσότερο τη ζωή της εργατικής τάξης. Παράλληλα, όμως, ποτέ δε θα νομιμοποιηθεί στη συνείδησή της, όπως δεν έχουν νομιμοποιηθεί οι νόμοι Σιούφα - Ρέππα. Η ανατροπή όλων των αντισφαλιστικών νόμων παραμένει στην πρώτη γραμμή του αγώνα μας.

Συνάδελφοι,

Την ώρα που η Βουλή συζητούσε την πρόταση μομφής του ΠΑΣΟΚ ενάντια στη ΝΔ και διαγωνίζονταν για το ποιος είναι καλύτερος διαχειριστής, την ίδια ώρα, σε διατεταγμένη υπηρεσία, οι άνθρωποι τους στις διαπραγματεύσεις με τον ΣΕΒ υπέγραψαν την καταδίκη της εργατικής τάξης στη φτώχεια και την εξθλίωση για άλλα δύο χρόνια. Οι εργοδότες, μαζί με τους ανθρώπους τους στη ΓΣΕΕ, αποφάνθηκαν ότι μπορεί η εργατική οικογένεια να τα βγάλει πέρα με 1 ευρώ αύξηση την ημέρα! Τόσο αποτίμησαν τις ανάγκες της ζωής της εργατικής τάξης. Τόσο αποφάνθηκαν ότι περίσσευαν από τον τεράστιο και πρωτόγνωρο πλούτο που συσσωρεύει το κεφάλαιο από τη δουλειά της εργατικής τάξης. Τόσο συμφώνησαν να δώσουν γιατί αυτό είναι το συμφέρον του ΣΕΒ, του κεφαλαίου, αυτό υπηρετεί την καπιταλιστική ανάπτυξη, την ανταγωνιστικότητα, την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Σ' αυτή τη γραμμή είναι χρόνια τώρα στρατευμένη η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ. Είναι χαρακτηριστικό ότι την τελευταία δεκαετία η αύξηση είναι 1,27 ευρώ την ημέρα! Γι' αυτό άλλωστε κατά καιρούς η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ εισπράττει τα συγχαρητήρια της Κομισιόν.

Συνάδελφοι,

Αυτή η τακτική της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ είναι πολιτική, ταξική επιλογή. Είναι εχθρική για την εργατική τάξη, οξύνει τη φτώχεια, την εξθλίωση, κάνει δυσκολότερη τη ζωή.

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ
ΣΤΑ ΣΥΝΑΦΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ, ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Νέα απεργιακή κινητοποίηση την Τετάρτη 16 Απρίλη

- Για να απαιτήσουμε την υπογραφή ικανοποιητικών κλαδικών Συμβάσεων
- Για να ακυρώσουμε στην πράξη τη Σύμβαση του ενός ευρώ(!) την ημέρα που υπέγραψαν οι ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΓΣΕΕ - ΣΕΒ
- Για να αναμετρηθούμε με τον αντισφαλιστικό νόμο Πετραλιά, τη συνολική αντισφαλιστική πολιτική

Η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ υπέγραψε στα μουλωχτά, με δύο συναντήσεις με τους εργοδότες, τη Σύμβαση, χωρίς ούτε μία ώρα στάση εργασίας. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Οι αγώνες της εργατικής τάξης για το Ασφαλιστικό τούς ανησυχούσαν. Ανησυχούσαν γιατί το ποτάμι της οργής άρχισε να μεγαλώνει επικίνδυνα. Αρχισαν να νιώθουν ότι το φράγμα τρίζει. Γι' αυτό βιάστηκαν να παραμερίσουν τη δύναμη της εργατικής τάξης, να παραμερίσουν το λαϊκό κίνημα, να το ξεπουλήσουν για πολλοστή φορά.

Δε χωράει πλέον καμιά επανάσταση, καμιά ανοχή. Αυτές οι ηγεσίες είναι επικίνδυνες, είναι εχθρικές για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Η «ντροπαλή» άρνηση της Αυτόνομης Παρέμβασης, παράταξης του ΣΥΝ, να βάλει την υπογραφή της στη νέα Σύμβαση δεν είναι η «Κολυμπήθρα του Σιλωάμ» για να την εξαγνίσει. Έχει αποδειχτεί το δεξί χέρι του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού, έχει μόνιμα μέτωπο ενάντια στο ΠΑΜΕ, θεωρεί τα αιτήματά μας αναχρονιστικά, ανεδαφικά και σήμερα προσπαθεί να ξελασπώσει τη ΓΣΕΕ με τον ισχυρισμό ότι έκανε λάθος.

Στην ημερήσια διάταξη μπαίνει

με τον πιο έντονο τρόπο η συμμετοχή μας στον απεργιακό αγώνα της Ομοσπονδίας μας, η γενικότερη στήριξη της προσπάθειας που κάνει, αλλά και το ζήτημα της αλλαγής του συσχετισμού δύναμης στο συνδικαλιστικό κίνημα, της ενίσχυσης του ταξικού κινήματος.

Σήμερα, οπλισμένοι με τις εμπειρίες από τις πολιτικές που εφαρμόσαν τα κόμματα του δικτατορισμού, ΝΔ & ΠΑΣΟΚ, σε βάρος της εργατικής τάξης, του λαού, μπορούμε να βγάλουμε ένα ασφαλές συμπέρασμα:

ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟ! ΔΙΕΞΟΔΟΣ είναι το δυνάμωμα των Σωματείων μας, η ενίσχυση του ΠΑΜΕ με την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης στο εργατικό κίνημα. Η δημιουργία προϋποθέσεων για βαθιές αλλαγές, ώστε να ανοίξει ο δρόμος για ανάπτυξη που θα έχει κριτήριο τις ανάγκες των εργαζομένων και όχι τα κέρδη των λίγων.

Συνάδελφοι,
**ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ
16 ΑΠΡΙΛΗ**

Απ' αυτό το προσκλητήριο να μη λείπει κανείς. Είναι ζήτημα ζωής η συνέχιση και ανάπτυξη των αγώνων. Είναι ζήτημα πρώ-

της γραμμής η διεκδίκηση ικανοποιητικής κλαδικής Συλλογικής Σύμβασης, η διεκδίκηση μέτρων Υγιεινής και Ασφάλειας στους χώρους δουλειάς, η μείωση των ωρών εργασίας, το σταμάτημα της κλοπής της ασφάλισής μας.

Αυτός ο αγώνας μπορεί να βάλει φρένο στα σχέδια της πλήρους ανατροπής των ΒΑΕ, της αύξησης του ορίου συνταξιοδότησης, της κατάργησης της κατώτερης σύνταξης, μπορεί να φέρει αποτελέσματα στην ικανοποίηση των αιτημάτων μας.

Να μην ξεχνά κανένας πως η κυβέρνηση δεν παραιτήθηκε από την προσπάθειά της, στη θέση της Κοινωνικής Ασφάλισης να αφήσει μόνο αποκαϊδία.

Αξιοποιούμε τη θετική πείρα των αγώνων για τις Συλλογικές Συμβάσεις του 2006-2007. Συγκρουστήκαμε με την πολιτική της λιτότητας, συγκρουστήκαμε με τους άθλιους όρους της Εθνικής Σύμβασης που υπέγραψε το 2006 η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ και τους σπάσαμε. Πετύχαμε πολύ μεγαλύτερες αυξήσεις στα μεροκάματα, μαζί με άλλες Ομοσπονδίες και Συνδικάτα που αγωνιζόμαστε στην ίδια ταξική κατεύθυνση.

Καλούμε όλα τα σωματεία, όλους τους συναδέλφους, να δια-

θέσουν όλες τους τις δυνάμεις για την οργάνωση της απεργίας στα εργοτάξια, στις οικοδομές, με τη συγκρότηση Απεργιακών Επιτροπών, την περιφρούρηση του αγώνα μας. Ελληνες και μετανάστες εργάτες μαζί στην κοινή πάλη, μαζί στις απεργιακές συγκεντρώσεις που επιβάλλεται να χαρακτηριστούν από τη συμμετοχή χιλιάδων οικοδόμων, χιλιάδων εργαζομένων στις Κατασκευές. Γι' αυτό

**ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ -
ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ**

Για να απαιτήσουμε:

- Κατάργηση των αντισφαλιστικών νόμων Σιούφα - Ρέππα - Πετραλιά.
- Υποχρεωτική Κοινωνική Ασφάλιση για όλους.
- Αποκλειστικά Δημόσια - Δωρεάν Υγεία - Πρόνοια. Κατάργηση της ιδιωτικής επιχειρηματικής δραστηριότητας.
- Αύξηση της χρηματοδότησης των Ταμείων από το κράτος και την εργοδοσία. Επιστροφή των κλεμμένων, καταβολή του συνόλου των ποσών που οφείλουν.
- Αναγνώριση και διανομή των «υπέρ αγνώστων» ενσήμων.
- Κατώτερο μισθό 1.400 ευρώ.
- Κατώτερο μεροκάματο 75 ευρώ.
- Κατώτερη σύνταξη 1.120 ευρώ.
- Σύνταξη στα 55 χρόνια. Υπεράσπιση και διεύρυνση των ΒΑΕ, ουσιαστικά μέτρα Υγιεινής και Ασφάλειας.
- Κατοχύρωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος με 4.050 ημέρες εργασίας.
- Επαναφορά του συντελεστή ασφάλισης και αύξησή του σε 2 ένσημα ανά τ.μ.

**ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΜΕ
ΤΩΝ ΤΑΞΙΚΩΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ,
ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΚΑΙ**

Κλιμακώνουμε τους αγώνες μας με την απεργία την 1η Μάη, μέρα αγωνιστικής, μαχητικής δράσης της εργατικής τάξης. Οργανώνουμε τις δυνάμεις μας για τους μεγάλους αγώνες που έρχονται

Το αντισσφαλιστικό νομοσχέδιο που κατέθεσε στη Βουλή η κυβέρνηση αποτελεί πλέον νόμο, μετά την ψήφισή του από το σύνολο των βουλευτών της ΝΔ στις 31.3.2008. Το νομοσχέδιο το καταψήφισαν συνολικά όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης. Έχει κατά τη γνώμη μας σημασία έστω και επιγραμματικά να αναφερθούμε στο πώς δικαιολόγησε κάθε κόμμα την ψήφο του.

Το ΠΑΣΟΚ καταψήφισε το Νόμο Πετραλιά, είναι όμως υπέρμαχος των Νόμων Σιούφα και Ρέππα που είναι η βάση των αντισσφαλιστικών αναδιαρθρώσεων, π.χ. έβαλε τις βάσεις της επανάκρισης των ΒΑΕ που σημαίνει ότι αργά ή γρήγορα τα όρια συνταξιοδότησης θα πάνε στα 65 χρόνια, έβαλε τις βάσεις κατάργησης των Επικουρικών Ταμείων και την αντικατάστασή τους από επαγγελματικά ταμεία, μειώνει τις συντάξεις των Δημοσίων Υπαλλήλων κλπ.

Το ΚΚΕ καταψήφισε το Νόμο Πετραλιά, καταψήφισε τους Νόμους Σιούφα και Ρέππα και προτείνει σύνταξη στα 50 για τις γυναίκες, στα 55 για τους άνδρες στα ΒΑΕ, στα 55 και 60 χρόνια αντίστοιχα για τους υπόλοιπους, κατώτερη σύνταξη στα 1.120 ευρώ, δημόσια δωρεάν ιατροφαρμακευτική νοσοκομειακή περίθαλψη.

Ο ΣΥΝ καταψήφισε το Νόμο Πετραλιά, όμως συμμετείχε και στηρίζει το διάλογο της απάτης για το Νόμο Ρέππα. Πρότείνει τη δημιουργία κουμπάρ (Ταμείο Αλληλεγγύης των Γενεών) για να εξασφαλίσουν σύνταξη οι εργαζόμενοι. Δηλαδή το Ταμείο ή κουμπάρ που προβλέπει ο Νόμος Πετραλιά έχει τη σφραγίδα και του ΣΥΝ, όπου από τη φορολογία των εργαζομένων θα δημιουργηθούν αποθέματα, αν ποτέ δημιουργηθούν, και από εκεί θα περιμένουν οι εργάτες σύνταξη. Να μην εξασφαλίσουν, δηλαδή, σύνταξη όπως δικαιούνται από τις εισφορές που ανελλιπώς πληρώνουν, αλλά να πάρουν σύνταξη αν έχει ο κουμπάρ λεφτά. Συγχρόνως ο ΣΥΝ, ως γνωστό, είναι δεμένος στις επιλογές της ΕΕ, από εκεί δηλαδή όπου εκπορεύονται όλες οι αντιδραστικές αλλαγές.

Ο ΛΑΟΣ ενώ χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τις αλλαγές και καταψήφισε το νομοσχέδιο, από την άλλη στηρίζει την κυβέρνηση, στηρίζει τις επιλογές του κεφαλαίου είναι και αυτός όπως η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΝ, αφοσιωμένοι στη γραμμή του κεφαλαίου, δηλαδή ανταγωνιστικότητα, ανάπτυξη, κερδοφορία του κεφαλαίου.

Μπαίνει, λοιπόν, το ερώτημα: Από αυτή την ανάπτυξη, την κερδοφορία του κεφαλαίου που γνωρίζει άνθιση την τελευταία δεκαετία, οι εργαζόμενοι τι πήραν; Απολύτως τίποτα. Απολαμβάνουν την αύξηση στις συμβάσεις που υπέγραψε η ΓΣΕΕ την τελευταία δεκαετία (1,27 ευρώ

ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Νόμος επώδυνος για όλη την εργατική τάξη

την ημέρα), βιώνουν την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων, την ανατροπή της Κοινωνικής Ασφάλισης, την υποβάθμιση και ιδιωτικοποίηση της Υγείας, την υποβάθμιση και όλο πιο ακριβή Παιδεία.

Να ξεκαθαρίσουμε, λοιπόν, ότι κανείς δεν μπορεί να είναι και με το θύμα και με το θύτη. Σε αυτόν τον κόσμο όταν κάποιος κερδίζει, κάποιος άλλος χάνει.

Στη συγκεκριμένη, λοιπόν, περίπτωση από αυτήν την αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, αυτήν την ανάπτυξη, οι μόνοι που χάνουν είναι οι εργάτες.

Ο στόχος του κεφαλαίου

Ο νέος αντισσφαλιστικός νόμος είναι επώδυνος για το σύνολο της εργατικής τάξης. Δεν θα μπορούμε στον πειρασμό να χρησιμοποιήσουμε υποδεκάμετρο για να δούμε ποιους θίγει πολύ και ποιους περισσότερο. Ένας νόμος που ωφελεί την αστική τάξη είναι φανερό ότι θίγει την εργατική τάξη. Έτσι να το αντιμετωπίσουμε. Πολύ δε περισσότερο που η «πληγή» για το κεφάλαιο που λέγεται Κοινωνική Ασφάλιση δεν έχει κλείσει ακόμα.

Τα «ΔΕΝ» του Κ. Καραμανλή, όπως έγκαιρα προειδοποίησε το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, αποδείχτηκαν άλλη μια μπλόφα με ημερομηνία λήξης.

Ο στόχος του κεφαλαίου -και αυτό προωθούν και οι κυβερνήσεις του- είναι η υποβάθμιση της Κοινωνικής Ασφάλισης, η απαλλαγή του από την υποχρέωση να πληρώνει εισφορές για τους εργαζομένους, η απαλλαγή του κράτους από την όποια συμβολή στην Κοινωνική Ασφάλιση, να οδηγηθούν οι εργαζόμενοι στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες.

Επίσης να μη μας διαφεύγει ότι η πόρτα κατάργησης των ΒΑΕ είναι ανοικτή και κατά συνέπεια ο δρόμος για να μας οδηγήσουν στη σύνταξη στα 65 χρόνια είναι κοντά. Η κατάργηση της κατώτερης σύνταξης είναι στα άμεσα σχέδιά τους.

Το ότι σήμερα έκαναν πίσω από τη συνολική ανατροπή έχει να κάνει με την ανάπτυξη του ταξικού κινήματος, τις δυσκολίες που τους δημιουργεί να κυβερνούν χωρίς αναταράξεις.

Ο στόχος του κεφαλαίου -και αυτό προωθούν και οι κυβερνήσεις του- είναι η υποβάθμιση της Κοινωνικής Ασφάλισης, η απαλλαγή του από την υποχρέωση να πληρώνει εισφορές για τους εργαζομένους, η απαλλαγή του κράτους από την όποια συμβολή στην Κοινωνική Ασφάλιση, να οδηγηθούν οι εργαζόμενοι στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες

Τα «ΔΕΝ» του Κ. Καραμανλή, όπως έγκαιρα προειδοποίησε το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, αποδείχτηκαν άλλη μια μπλόφα με ημερομηνία λήξης.

Γιατί τα μέτρα αυτά και τα όρια ηλικίας αυξάνουν και τις δαπάνες μειώνουν και τις παροχές υγείας κούτσουρεύουν. Το τελευταίο θα οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερες δαπάνες για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη από τις λαϊκές οικογένειες. Ο ισχυρισμός μάλιστα της κυβέρνησης, τον οποίο συνεχίζει να επαναλαμβάνει, ότι δεν αυξάνει τα γενικά όρια ηλικίας, δεν έχει την παραμικρή αξία και καταντά ένα παιχνίδι με τις λέξεις.

Πρώτον γιατί και τα «γενικά όρια» αυξάνονται, π.χ. στο 68ο έτος από το 67ο που προέβλεπε ο Νόμος Ρέππα, έστω και αν αυτό γίνεται «εθελοντικά» όπως λένε. Δεύτερον, γιατί για πάνω από 200.000 ασφαλισμένους τα «ειδικά όρια» -όπως τα καταγράφουν- δηλαδή το 58ο έτος της ηλικίας τους, ήταν τα δικά τους «γενικά όρια», αφού με

10.500 ένσημα μπορούσαν να αποχωρήσουν με πλήρη σύνταξη σε αυτήν τη ηλικία. Τώρα αυτό το ηλικιακό όριο μετακινείται στο 60ο έτος. Το ίδιο συμβαίνει και για τους εργαζομένους με 10.500 ένσημα, εκ των οποίων τα 7.500 ήταν σε ΒΑΕ, και σε αυτούς φορτώνεται μία διετία.

Διαφεύδεται πανηγυρικά και η

«μη μείωση των συντάξεων» αφού το πλαφόν του 20% στις επικουρικές και η αύξηση της ποινής από το 4,5% στο 6% ετησίως για αυτούς που αποχωρούσαν με πρόωπη συνταξιοδότηση, οδηγούν σε δραστικές μειώσεις των ήδη χαμηλών συντάξεων.

«Προνομιούχες» μητέρες

Στη Βουλή ο πρωθυπουργός έκανε λόγο για «προνομιούχους». Να, λοιπόν, κατά την άποψή του ποιοι είναι οι προνομιούχοι: Είναι οι συνταξιούχοι των 500 και 600 ευρώ. Είναι οι 250.000 γυναίκες με τα ανήλικα παιδιά, που τις φορτώνει τουλάχιστον με μια πενταετία ακόμα, ως ανταμοιβή προφανώς γιατί έχουν αναλάβει το βαρύ διπλό ρόλο της εργαζόμενης και της μητέρας. «Προνομιούχοι» είναι αυτοί που ενώ έχουν φτύσει αίμα για 35 χρόνια στη φάμπρικα, τώρα τους λένε να συνεχίσουν να δουλεύουν μέχρι τα 60 τους χρόνια.

Προκύπτει το ερώτημα: Αραγε δεν αρκεί σήμερα κάποιος εργαζόμενος με 35 ολόκληρα χρόνια στην παραγωγή να μπορέσει και αυτός να αποσυρθεί και να πάρει μια ανάσα; Αυτή, λοιπόν, είναι η «πρόσδος» που ευαγγελίζονται; Και όμως κάθε μέρα επιβεβαιώνουν ότι αυτό είναι το σύστημα που υπηρετούν. Αυτή είναι η «ανάπτυξη» την οποία τάζουν στους εργαζομένους. Η ανάπτυξη τους αφήνει πίσω μόνο κοινωνικά συντρίμια, φέρνει μεγαλύτερα βάρη και φτώχεια στη συντριπτική πλειοψηφία.

Και δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Γιατί αυτή είναι η οικονομία που βασίζεται μόνο στο μεγαλύτερο κέρδος για τους λίγους και όχι στην ικανοποίηση των αναγκών που έχουν οι πολλοί. Αυτό είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της «ανταγωνιστικότητας», των «αναδιαρθρώσεων» και των «μεταρρυθμίσεων» που προσβέβουν και η σημερινή κυβέρνηση, αλλά και η αξιωματική αντιπολίτευση.

«Δικαιοσύνη» σε βάρος των πολλών

Διορθώνουν λένε τις «αδικίες του συστήματος». Πράγματι, για τους υπηρέτες της πολιτικής της ΟΝΕ και του Συμφώνου Σταθερότητας, δηλαδή για την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην οποία -εκτός των άλλων δύο κομμάτων- σκύβει το κεφάλι και ο «ΣΥΝ», είναι πρόνομιό να μπορεί να φεύγει ο εργαζόμενος μετά από 37 ολόκληρα χρόνια εργασίας και 11.100 ημέρες αδιάκοπης και κοπιώδους εργασίας. Γι' αυτό του ζητάει τώρα και την ημερομηνία γέννησης. Να μην έχεις γεννηθεί, τους λένε, πριν 57 χρόνια. Αν έτυχε να μπει αρκετά νέος στην παραγωγή πρέπει να δουλέψεις

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΗΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ - ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΙΣ 29 ΜΑΡΤΗ

Επένδυση για τους επόμενους αγώνες

Συνάδελφοι,

Στη σημερινή μας συνεδρίαση θα εξετάσουμε τη δουλειά μας, όλο το προηγούμενο διάστημα, για το Ασφαλιστικό. Επιβάλλεται να βγάλουμε συμπεράσματα από την οργάνωση ενός τέτοιου μεγάλου αγώνα. Δηλαδή, το πόσο καλά και έγκαιρα οργανώσαμε τη δουλειά, τι βοήθεια δώσαμε στα σωματεία, πώς αυτά σχεδίασαν και οργάνωσαν τη δουλειά τους, τι καινούριος κόσμος μπήκε στη δράση, πόσο πειστικοί είμαστε με τα επιχειρήματά μας, πόσους οικονομικούς μετανάστες βάλαμε στη μάχη, τι αποτελέσματα είχαμε στους μεγάλους χώρους δουλειάς από την άποψη της συμμετοχής και της οργάνωσης των εργατών.

Παράλληλα, να χαράξουμε πρόγραμμα αγωνιστικών εκδηλώσεων για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΣΣΕ), την Κοινωνική Ασφάλιση και την Πρωτομαγιά.

Συνάδελφοι,

Θα προσπαθήσουμε εισηγητικά να δώσουμε ορισμένα πρώτα συμπεράσματα, που θα ενισχυθούν με τις τοποθετήσεις σας και επιπλέον με τη δική μας συμβολή να ολοκληρωθούν με τις εκτιμήσεις των ΔΣ των σωματείων μας.

- Επιβεβαιώνεται, για άλλη μια φορά, ότι η επιμονή στη δουλειά μας, η σταθερότητα, ο προσανατολισμός, η πολιτικοποίηση των αγώνων, είναι το λίπασμα που ενισχύει και προωθεί τη δράση, δίνει καρπούς όχι συγκυριακά, αλλά με μεγαλύτερη μονιμότητα στο κίνημα.

- Ο αγώνας μας για την Κοινωνική Ασφάλιση ήταν πολύμηνας. Οι δυνάμεις μας, μαζί με τους άλλους εργαζομένους που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, έδειξαν αντοχή στις δυσκολίες και έδωσαν αυτή τη μάχη σε ικανοποιητικό βαθμό. Συμβάλαμε κι εμείς, συμμετέχοντας σε όλες τις μορφές αγώνα που αναπτύχθηκαν, να κρατηθεί η μηχανή αναμμένη, να έχει μια μονιμότητα η σύγκρουση με την κυβέρνηση και την πολιτική του κεφαλαίου.

- Τα αντισοφιστικά μέτρα επιβάλλονται από τις ανάγκες εξυπηρέτησης της αύξησης της κερδοφορίας του κεφαλαίου και συνδυάζονται με τις ελαστικές μορφές απασχόλησης, το εργασιακό καθεστώς που έχει καθιερωθεί και βρίσκεται σε εξέλιξη.

- Το γεγονός ότι υποχρεώθηκε η κυβέρνηση να μην προωθήσει όλα τα μέτρα που είχε σχεδιάσει, έστω και προσωρινά,

δείχνει τη μεγάλη συμβολή του ΠΑΜΕ στις κινητοποιήσεις, την οργάνωση των εργαζομένων, στο σταθερό αντιπάλωμα της αντιλαϊκής πολιτικής. Παράλληλα, γίνεται φανερό ότι οι ανάγκες του κεφαλαίου δεν αφήνουν πολλά περιθώρια. Γι' αυτό, ανεξάρτητα από το πολιτικό κόστος για την κυβέρνηση, προχώρησαν στην ψήφιση του νόμου και συγχρόνως ετοιμάζονται για νέα επίθεση στις εργασιακές σχέσεις.

Συμπερασματικά, μπορούμε να πούμε ότι αυτός ο αγώνας θα είναι δύσκολος, δεν θα είναι ένας αγώνας που θα περιορίζεται σε μια σύγκρουση με την κυβέρνηση, αλλά εκ των πραγμάτων αγώνας που πρέπει να οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερη πολιτικοποίηση, σε αλλαγή του συσχετισμού δύναμης, σε αδυνάτισμα και ήττα των δυνάμεων του κεφαλαίου.

Πιστεύουμε ότι έγκαιρα και με καλή προετοιμασία, η Διοίκηση και τα σωματεία μας, δώσαμε αυτή τη μάχη. Ως Διοίκηση συνεδριάσαμε, τέλος Σεπτεμβρίου, με αποκλειστικό θέμα το Ασφαλιστικό και την ανάπτυξη των αγώνων.

Εγιναν περιφερειακές συσκέψεις που κατά τη γνώμη μας βοήθησαν τα στελέχη μας στον προσανατολισμό και το σχεδιασμό της δουλειάς των σωματείων. Μέλη της Διοίκησης παραβρέθηκαν σε συνεδριάσεις Διοικητικών Συμβουλίων, σε Γενικές Συνελεύσεις, όπου με τη μεταφορά της ε-

μπειρίας και της γνώσης συνέβαλαν στον προσανατολισμό και το σχεδιασμό της δουλειάς όλο αυτό το διάστημα.

Στις Ολομέλειες της Διοίκησης και την Εκτελεστική Γραμματεία το ζήτημα της Κοινωνικής Ασφάλισης ήταν στην πρώτη γραμμή. Εφοδιάσαμε τα σωματεία με προπαγανδιστικά υλικά, εγκυκλίου κλπ.

Εγινε, σίγουρα, καλύτερο άνοιγμα σε μικρούς και μεγάλους χώρους δουλειάς. Τα συνδικάτα έπασαν επαφές, κυρίως στους μεγάλους χώρους δουλειάς, γεγονός που θα μας βοηθήσει στην οργάνωση των εργατών. Για παράδειγμα, στη Θεσσαλονίκη δημιουργήθηκε παράρτημα του Συνδικάτου στο

Σωματείων Ιωαννίνων, Γρεβενών και της Ομοσπονδίας στην Εγνατία, στο Μαλιακό, στις σήραγγες στο Καλλίδρομο, στο οδικό δίκτυο Πάτρας - Κορίνθου, στις σήραγγες του Αρτεμισίου, στον οδικό άξονα Τρίπολης - Σπάρτης, στο ξενοδοχειακό συγκρότημα του Κωνσταντακόπουλου στη Μεσοσημία (ΠΟΤΑ).

Όπως επίσης, στο Νομό Αττικής, αξιόλογη ήταν η παρέμβαση του Συνδικάτου της Αθήνας στα μεγάλα έργα. Μετρό, Προαστιακό και άλλες κατασκευές.

- Η περιφρούρηση των απεργιών ήταν καλύτερη από τις προηγούμενες φορές. Πήραν μέρος και νέες δυνάμεις, όπου σε συνδυασμό με τη δουλειά

- Αρνητικό στοιχείο, που πρέπει να απασχολήσει τη Διοίκηση της Ομοσπονδίας και τα συνδικάτα μας, είναι η ελάχιστη συμμετοχή των συναδέλφων μεταναστών στις απεργιακές συγκεντρώσεις. Πρέπει να καταλάβουμε όλοι ότι η ανάπτυξη του οικοδομικού κινήματος είναι συνδυασμένη με την οργάνωση αυτών των συναδέλφων, τη συμμετοχή τους στη δράση, στα ΔΣ των σωματείων και κυρίως με το μπλόκασμα του ταξικού κινήματος.

Συνάδελφοι,

Ορισμένα στοιχεία σχετικά με το πολιτικό πεδίο την περίοδο των αγώνων θα μας βοηθήσουν για πιο ασφαλή συμπεράσματα.

Αυτή η μάχη ήταν σύνθετη, δύσκολη. Απέναντι στο ταξικό κίνημα δεν ήταν απλά ένα νομοσχέδιο, που έφερε η κυβέρνηση της ΝΔ. Απέναντί μας είχαμε και έχουμε τις πολιτικές δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΝ που με τον τρόπο τους και την τακτική τους αποπροσανατολίζουν τους

εργαζομένους. Αποσπών την οικονομική από την πολιτική πάλη, προβάλλουν αιτήματα ανώδυνα για το σύστημα, στην κατεύθυνση όχι απλά να περάσουν τα μέτρα αλλά να αποδεχτεί η εργατική τάξη ότι η κατάσταση δεν αλλάζει, ότι πρέπει να αποδεχτεί τη μοίρα της και ότι τελικά δεν είναι οι αγώνες, η ταξική σύγκρουση που φέρνει το αποτέλεσμα, το

καινούριο, αλλά ο κοινωνικός διάλογος, ο συμβιβασμός, η αποδοχή της υπεροχής του κεφαλαίου.

Η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, ως Δούρειος Ίππος, ενώ υποτίθεται πως γκρινιάζει για το Ασφαλιστικό που έφερε η ΝΔ, παράλληλα γίνεται ο καλύτερος υποστηρικτής των ανάλωγων αντισοφιστικών νόμων Σιούφα και Ρέππα.

Από τα ίδια τα πράγματα φάνηκε για άλλη μία φορά ότι αυτή η πλειοψηφία είναι μακριά από τα συμφέροντα και την αντοχή που έδειξαν οι εργαζόμενοι. Φαίνεται καθαρά, ότι στην ουσία υπονομεύει τους αγώνες των εργαζομένων και οι όποιες αποφάσεις για κινητοποιήσεις στόχο είχαν να περιορίσουν τη ζημιά που τους προκαλεί το ταξικό κίνημα, το ΠΑΜΕ, και να ενισχύσουν την αντιπολιτευτική τακτική του ΠΑΣΟΚ.

Επίσης, είναι σημαντικό ότι σε μια περίοδο που ενισχύονται τα φαινόμενα σήψης, διαφθοράς του συστήματος και το πολιτικό κατεστημένο αναζητά διεξόδους για να τα ξεπεράσει και να τα αντιμετωπίσει, η μάχη που δώσαμε δεν περιορίστηκε σε μια στείρα συνθηματολογία για την Κοινωνική Ασφάλιση. Αντίθετα, σε βάθος και τεκμηριωμένα, αναδείξαμε τις αιτίες συνολικά των προβλημάτων, ποια συμφέροντα υπηρετούν οι αναδιαρθρώσεις, το ρόλο των πολιτικών δυνάμεων, την ανάγκη η εργατική τάξη να τις εγκαταλείψει γιατί είναι εχθρικές προς αυτήν. Αυτή η γραμμή του ταξικού εργατικού κινήματος βάζει επιπλέον δυσκολίες στο σύστημα να περάσει αντιλαϊκά μέτρα και να κυβερνά χωρίς πρόβλημα. Αυτή τη δράση εχθρεύονται κυβέρνηση - εργοδότες και τα παραγαλάκια τους στα ΜΜΕ και διεύρυναν το μέγεθος της επίθεσης στο ταξικό εργατικό κίνημα με τις γνωστές θεωρίες για το κόστος των αγώνων, γιατί τάχα δημιουργούν προβλήματα, φρενάρουν την ανάπτυξη κλπ.

Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι τους ενοχλεί που το ταξικό κίνημα αναδεικνύει καθημερινά μέσα από τη δράση του ότι βασικό στοιχείο προόδου για το λαό είναι η ανάπτυξη του εργατικού λαϊκού κινήματος, η διεκδίκηση αιτημάτων που να συγκρούονται με την κεντρική γραμμή του κεφαλαίου, η ανάδειξη ότι αυτό το σύστημα πολιτικά και ηθικά καθημερινά σαπίζει και δεν μπορεί να δώσει λύσεις στις λαϊκές ανάγκες, αντίθετα τις δαικνώνει.

Ο νόμος για το Ασφαλιστικό ενισχύει την ανταποδοτικότητα του ασφαλιστικού συστήματος δίνοντας ένα ακόμα ισχυρό κτύπημα σε βάρος του κοινωνικού χαρακτήρα της Ασφάλισης και της Υγείας, με την αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης για τις μητέρες, με την αύξηση του πηλοφόν για τις μειωμένες συντάξεις, με την αύξηση των ενσήμων για ιατρική - νοσοκομειακή - φαρμακευτική περίθαλψη

Μετρό. Είναι ένα πολύ καλό βήμα, γιατί το Συνδικάτο αποκτά μεγαλύτερο κύρος, καλύτερη επικοινωνία με τους εργαζομένους. Στο Λιανοκλάδι, ύστερα από πέντε περιόδους, είμαστε σε καλό δρόμο για τη δημιουργία σωματείου στο έργο.

Στα Γιάννενα, στην απεργιακή συγκέντρωση, κατέβηκαν 60 συνάδελφοι από την Εγνατία. Αξιόλογη ήταν η παρουσία των

που έγινε, απέτρεψαν απεργιαστικά φαινόμενα.

- Στην Αθήνα έχουμε θετικά αποτελέσματα από τη δημιουργία και δράση Επιτροπών Αγώνα ορισμένων παραρτημάτων με άλλους φορείς.

- Είναι θετικό στοιχείο και αντανάκλα τη δουλειά στον κλάδο το γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία των οικοδόμων συμμετείχε στα μπλόκ του ΠΑΜΕ.

Συνάδελφοι,

Εχουμε συζητήσει δύο φορές για τις ΣΣΕ που υπογράφουμε ως Ομοσπονδία, για την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση (ΕΓΣΣΕ) και το ρόλο της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ, την εμπειρία που έχουμε αποκτήσει όλα αυτά τα χρόνια από τον τρόπο που η ΓΣΕΕ υπονομεύει τους αγώνες της εργατικής τάξης, τις εξευτελιστικές αυξήσεις που υπογράφει στο όνομα της καπιταλιστικής ανάπτυξης, της ανταγωνιστικότητας, της αύξησης της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Η ΓΣΕΕ ήδη στη συνάντηση με τους εργοδότες, την Τετάρτη 26 Μάρτη, έκλεισε την ΕΓΣΣΕ για το 2008: Αύξηση 3,45% από 1/1/2008, 3% από 1/9/2008 και 5,5% από 1/5/2009.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Η ξεφτίλα της αύξησης των 77 λεπτών του ευρώ για το 2008 γίνεται 1 ευρώ για το 2008! Τόσο αντέχει «η οικονομία των εργοδοτών», τόσο αποτμά η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ τις ανάγκες των εργαζομένων.

Σε μια περίοδο, που τα κέρδη των βιομηχανικών αυξάνονται με πρωτόγνωρους ρυθμούς, οι άνθρωποι τους στη ΓΣΕΕ ξεπουλούν ψυχρά τους εργαζομένους στο όνομα της καπιταλιστικής ανάπτυξης, της ανταγωνιστικότητας, της ανάπτυξης της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Επιβεβαιώνεται, για άλλη μια φορά, ότι αυτή η πλειοψηφία είναι επικίνδυνη για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, είναι οι άνθρωποι της εργοδοσίας, του ΣΕΒ, στα όργανα του εργατικού κινήματος. Μπαίνει επιτακτικά το καθήκον της αλλαγής του συσχετισμού υπέρ των ταξικών δυνάμεων, της καταδίκης του κυβερνητικού - εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Καταγγελάμε αυτή την εξέλιξη στην υπογρα-

Τα καθήκοντα του ταξικού εργατικού κινήματος

φή της ΕΓΣΣΕ από την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ και καλέσαμε τους οικοδόμους σε ετοιμότητα για νέους αγώνες.

Με την έννοια αυτή, εμείς ως Ομοσπονδία, προχωράμε στη διαδικασία συζήτησης των ΣΣΕ του κλάδου. Εχουμε κάνει ήδη δύο συναντήσεις.

Στη χθεσινή συνάντηση, οι εργοδότες σχωρμένοι πίσω από την εξευτελιστική αύξηση που υπέγραψε η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ και την αποδοχή της απαίτησης των εργοδοτών οι κλαδικές Συμβάσεις να κινηθούν στο ίδιο επίπεδο, υποβαθμίζοντας τη διμερή διαπραγμάτευση, δεν παρουσιάστηκαν οι ίδιοι, αλλά έστειλαν τους υπαλλήλους των εργοδοτικών οργανώσεών τους.

Τους κάναμε γνωστό, ότι εμείς δεν αναγνωρίζουμε την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, ούτε τη Σύμβαση που υπέγραψαν και διεκδικούμε υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ με βάση το πλαίσιο που τους έχουμε γνωστοποιήσει.

Με βάση και τη συζήτηση που είχαμε ανοίξει στη Διοίκηση προχωράμε σε ενημέρωση του κλάδου, με γενικές συνελεύσεις, συσκέψεις, περιόδους στους χώρους δουλειάς για την ΣΣΕ, τις εξελίξεις στο Ασφαλιστικό, τις εμπειρίες από τους αγώνες που πραγματοποιήθηκαν και την ανάπτυξη νέων αγωνιστικών κινητοποιήσεων.

Ως Ομοσπονδία, σήμερα, αποφασίζουμε 24ωρη Πανελλαδική Απεργία, στις 16 Απρίλη.

Καλούμε Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, Συνδικάτα, σε συντονισμό της δράσης μας με αιχμή τις ΣΣΕ και το Ασφαλιστικό. Πιστεύουμε απόλυτα, ότι η δουλειά που αναπτύξαμε όλο το προηγούμενο διάστημα στον κλάδο, αλλά και γενικά το ταξικό κίνημα μπορεί να συμβάλει αποτελεσματικά στην παραπέρα κλιμάκωση του αγώνα με πλαίσιο πάλης:

• Κατάργηση των αντισσφαλιστικών νόμων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ (νόμοι Σιούφα, Ρέππα, Πετραλιά).

• Αναγνώριση και διανομή των «υπέρ αγνώστων» ενσήμων.

• Πλήρη, σταθερή εργασία για όλους. 7ωρο - 5νθημερο - 35ωρο.

• Κατώτερο μισθό 1.400 ευρώ, κατώτερο μεροκάματο 56 ευρώ γενικά, για τους οικοδόμους 70 ευρώ.

• Κατώτερη σύνταξη 1.120 ευρώ. Σύνταξη στο 80% του τελευταίου μισθού. Κατάργηση της φορολογίας στα είδη πλατιάς κατανάλωσης και στα καύσιμα. Απορολόγητο όριο 30.000 ευρώ για τη λαϊκή οικογένεια.

• Υποχρεωτική Κοινωνική Ασφάλιση για όλους. Άμεση καταβολή των οφειλών της εργοδοσίας και του κράτους στα Ταμεία.

• Αποκλειστικά δημόσια, δωρεάν Υγεία - Πρόνοια - Παιδεία. Κατάργηση της επιχειρηματικής

δραστηριότητας.

• Σύνταξη στα 55 χρόνια για τις γυναίκες και στα 60 για τους άντρες. Πέντε χρόνια λιγότερο για τα Βαρέα και Ανθυγιενά Επαγγέλματα (ΒΑΕ). Ουσιαστικά μέτρα Υγιεινής και Ασφάλειας. Προστασία της μητρότητας.

• Κατοχύρωση συνταξοδοτικού δικαιώματος με 4.050 ημέρες εργασίας.

• Συνταξοδότηση ανεξαρτήτως ηλικίας στα 30 χρόνια εργασίας.

• ΟΧΙ στην απελευθέρωση της Ενέργειας, των Τηλεπικοινωνιών κ.ά. ΟΧΙ στις ιδιωτικοποιήσεις.

• Νομιμοποίηση των μεταναστών, ισότητα δικαιωμάτων, δικαίωμα μεταφοράς ασφαλιστικών δικαιωμάτων στη χώρα προέλευσης.

Συνάδελφοι,

Πρώτος σταθμός, μετά την απεργία της 16ης Απρίλη, είναι η απεργία της 1ης Μάη. Δε χωράει αμφιβολία, ότι για την επιτυχία της κορυφαίας αυτής μέρας για την εργατική τάξη οι δυνάμεις του κλάδου, αλλά και γενικά του ταξικού κινήματος, πρέπει να στρατευθούν από τώρα.

Να ξετυλίξουμε όλες μας τις δυνάμεις, να μην αφήσουμε οικοδόμο χωρίς ενημέρωση, να έρθουμε σε επαφή με όλα αυτά τον κόσμο που συναντήσαμε την προηγούμενη περίοδο. Τα σωμάτια να σχεδιάσουν τη δουλειά τους, συνδυασμένα και με την προπαγάνδα για την απεργία στις 16 Απρίλη.

Η Ομοσπονδία έγκαιρα θα εφοδιάσει με προπαγανδιστικά υλικά τα Σωματεία. Επίσης, μέλη της Διοίκησης θα βοηθήσουν σε περιόδους, Γενικές Συνελεύσεις, συσκέψεις και όπου τα Σωματεία κρίνουν αναγκαία.

Συνάδελφοι,

Πριν προχωρήσουμε στους κεντρικούς άξονες αυτού του αντισσφαλιστικού νόμου να ξεκαθαρίσουμε τα εξής ζητήματα:

1. Η Κυβέρνηση και το κεφάλαιο δεν έχουν παρατηρήσει από τη συνολική ανατροπή της Κοινωνικής Ασφάλισης. Ηδη συζητάνε ότι τα μέτρα δίνουν «ανάσα ζωής» στο ασφαλιστικό σύστημα για 1,5 - 2 χρόνια.

2. Η πόρτα επανάκρισης των ΒΑΕ είναι ανοικτή, δηλαδή βρίσκονται στη διαδικασία κατάργησής τους. Πρακτικά, σημαίνει αύξηση του ορίου συνταξοδότησης στα 65 χρόνια.

3. Ο Νόμος θίγει το ίδιο όλους τους εργαζομένους και τους συνταξιούχους, ανεξάρτητα από κλάδο, επάγγελμα κλπ.

4. Τα τρία προεκλογικά «ΔΕΝ» του Πρωθυπουργού αποδείχτηκαν τρεις καλοστημένες παγίδες για τα λαϊκά δικαιώματα, τόσο στην Κοινωνική Ασφάλιση όσο και γενικότερα.

Ο Νόμος ενισχύει την ανταποδοτικότητα του ασφαλιστικού συστήματος, δίνοντας ένα ακόμα ισχυρό κτύπημα σε βάρος του κοινωνικού χαρακτήρα της Ασφάλισης και της Υγείας, με την αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξοδότησης για τις μητέρες, με την αύξηση του πλάφον για τις μειωμένες εντάξεις, με την αύξηση των ενσήμων για ιατρική - νοσοκομειακή - φαρμακευτική περίθαλψη (από 40 σε 80 έτη για τους οικοδόμους, από 50 σε 100 έτη γενικά). Αυτό σημαίνει ότι μια σειρά εργαζομένων θα αγοράζουν ακριβότερα υπηρεσίες, θα οδηγούνται σε ιδιωτικά ιατρεία και ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες.

Συνάδελφοι,

Εχουν γραφτεί και ειπωθεί αρκετά σχετικά με το αντισσφαλιστικό έκτρωμα της κυβέρνησης. **Επιγραμματικά, οι κεντρικοί άξονες είναι οι εξής:**

1. Αύξηση του ορίου ηλικίας στα 68 χρόνια με το πρόσχημα της προαιρετικότητας, οδηγώντας τους εργαζομένους σε δουλειά μέχρι τα βαθιά γεράκια, με άθλιες εργασιακές σχέσεις, με τον εκβιασμό των άλλων συντάξεων.

2. Αύξηση του ορίου ηλικίας από τα 58 στα 60 χρόνια για τους εργαζομένους με 35 χρόνια ασφάλισης.

3. Αύξηση του ορίου ηλικίας από τα 55 στα 57 χρόνια για πλήρη σύνταξη και από τα 53 στα 55 χρόνια για μειωμένη για τους εργαζομένους που έχουν 10.500 έτη από των οποίων τα 7.500 είναι Βαρέα - Ανθυγιενά (ΒΑΕ), ετοιμάζοντας την τελική επίθεση για τον αποχαρκτηρισμό των ΒΑΕ και την κατάργηση του θεσμού.

4. Αύξηση του ορίου ηλικίας και κατάργηση του δικαιώματος της «πρώτης - μειωμένης» σύνταξης στα 50 χρόνια για τις μητέρες με ανήλικα παιδιά.

5. Κατάργηση της συνταξοδότησης, ανεξαρτήτως ηλικίας, με 37 χρόνια ασφάλισης και καθορισμό ορίου ηλικίας στα 58 χρόνια.

6. Διπλασιασμό του αριθμού των ενσήμων (από 50 στα 100) που απαιτούνται για το δικαίωμα στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

7. Ενοποίηση των Ταμείων με σκοπό την κατάργηση και την προς τα κάτω εξίσωση δικαιωμάτων.

8. Μείωση των επικουρικών συντάξεων που δεν θα ξεπερνούν το 20% του συνταξοδοτικού μισθού.

9. Το «Ταμείο Αλληλεγγύης», που διαφημίζει η κυβέρνηση, στοχεύει να μεταφέρει τις ευθύνες της, τις ευθύνες των μέχρι τώρα κυβερνήσεων, στους ίδιους τους εργαζομένους μιας σειράς ασφαλιστικών ταμείων, μέσω του ΦΠΑ, των αποκρατικοποιήσεων και της παρακράτησης του 10% του «κοινωνικού πόρου».

Συνάδελφοι,

Η επιχειρηματολογία του πρωθυπουργού και της κυβέρνησης είναι ψεύτικη και αποπροσανατολιστική. Κι αυτό γιατί το ενδιαφέρον τους να διασφαλίσουν, τάχα, τα δικαιώματα των νέων και τη λειτουργία των Ταμείων καμιά σχέση δεν

Η δημοκρατία τους, η αντοχή και ανοχή τους απέναντι στους αγώνες φθάνει έως εκεί που θίγονται τα συμφέροντά τους, η εξουσία τους. Όσο το εργατικό κίνημα θα αναδεικνύει την ανάγκη της αλλαγής του πολιτικού σκηνικού, όσο θα ωριμάζουν οι συνθήκες της ανατροπής του, τόσο πιο επικίνδυνο θα γίνεται το κεφάλαιο και οι πολιτικοί του εκπρόσωποι

έχει με την πραγματικότητα.

Τα προβλήματα των Ταμείων υπήρχαν, υπάρχουν και θα διαγκώνονται όσο υπάρχει πολιτική που θα υπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Αυτή η πολιτική φταίει για την κατάσταση των ασφαλιστικών ταμείων.

Η δόξη αγωνία τους για τους νέους είναι ψευδής γραφή. Τα εργασιακά δικαιώματα

των νέων, με τις ελαστικές μορφές απασχόλησης, την αυξανόμενη ανεργία, υπονομεύουν και τα δικαιώματά τους και την Κοινωνική Ασφάλιση. Αντικειμενικά, στους νέους ασφαλισμένους επιφυλάσσουν σύνταξη στα 70 και εργασιακές σχέσεις Μεσοάγια.

Είναι κάλπικα και υποκριτικά τα επιχειρήματά τους για τις ενοποιήσεις των Ταμείων. Οι ενοποιήσεις δεν γίνονται για τη διεύρυνση των δικαιωμάτων των ασφαλισμένων, αλλά για την κατάργηση δικαιωμάτων. Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Είναι, λοιπόν, φανερό, πως τα δικαιώματα που επικαλούνται ως άλλοθι για να περάσουν τις αντισσφαλιστικές ρυθμίσεις είναι «προπέτασμα καπνού». Άλλωστε, ο πρωθυπουργός το είπε καθαρά στη Βουλή. Αναρωτήθηκε: «Μπορεί

Οι νέες συνθήκες

Συνάδελφοι,

Κανένας εργαζόμενος δεν πρέπει να δει την εξέλιξη αυτή μοιρασιακά. Κανείς να μην πει: «Και τι κάναμε; Χάσαμε τα μεροκάματα και τα μέτρα πέρασαν».

Έχει αξία να καταγραφεί ως μια μάχη της εργατικής τάξης, που διεκδικήσει δικαιώματα και σε ένα βαθμό εμπόδιζε τα χειρότερα. Να καταγραφεί ως ένας αγώνας του ταξικού κινήματος, μια σοβαρή επένδυση για τους επόμενους αγώνες.

Επίσης, έχει αξία να συνειδητοποιηθεί ότι η ταξική σύγκρουση δεν αρχίζει και τελειώνει σε μια μάχη, αλλά σε συνεχόμενες μεγάλες ή μικρές μάχες με την τάξη των καπιταλιστών.

Η πάλη της εργατικής τάξης θα γίνεται αποτελεσματική, όσο θα οξύνει την αντιπαράθεση της απέναντι στην πολιτική του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων που το υπηρετούν, που προωθούν όλο και πιο αντιδραστικά μέτρα, όσο θα αποκτήσει όλο και πιο ταξικά χαρακτηριστικά, θα τους δυσκολεύει να παίρνουν αντιλαϊκά μέτρα, θα βάζει όλο και πιο έντονα το ζήτημα της εξουσίας. Αυτό,

το κεφάλαιο το καταλαβαίνει και τους ανησυχεί. Φάνηκε καθαρά από το αντιδραστικό οπισθοχώρο που χρησιμοποίησαν για να αντιμετωπίσουν και να σπλώσουν τους αγώνες των εργαζομένων, τόσο στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όσο και τον ιδιωτικό. Χαρακτηριστικά λέγαμε:

Είναι δικαίωμα η απεργία, αλλά είναι δικαίωμα και η δουλειά.

Δηλαδή, η εξασφάλιση απεργιαστικού μηχανισμού με το βούρδουλα.

Είναι δικαίωμα η απεργία, αλλά είναι δικαίωμα να απολαμβάνει ο πολίτης το κοινωνικό αγαθό, π.χ. της ΔΕΗ. Από πού ως πού όμως μπορεί να είναι κοινωνικό αγαθό το ρεύμα που ο λαός το πληρώνει πανάκριβα;

Είναι δικαίωμα η απεργία στους ΟΤΑ, αλλά τρομοκράτησαν τον κόσμο ότι η χολέρα περπατάει στους δρόμους και θα μας καταπνεί όλους.

Δηλαδή, τα ΜΜΕ και τα διάφορα παπαγαλάκια που συνδιαλέγονται με τους μεγαλοδημοσιογράφους, με εντολή κυβέρνησης και εργοδοτών, προσπαθούν να βάλουν σε εφαρμογή τον κοινωνικό αυτοματισμό. Να βάλουν τον ένα κλάδο απέναντι στον άλλο.

Η δημοκρατία τους, η αντοχή και ανοχή τους απέναντι στους αγώνες φθάνει έως εκεί που θίγονται τα συμφέροντά τους, η εξουσία τους.

Όσο το εργατικό κίνημα θα αναδεικνύει την ανάγκη της αλλαγής του πολιτικού σκηνικού, όσο θα ωριμάζουν οι συνθήκες της ανατροπής του, τόσο πιο επικίνδυνο θα γίνεται το κεφάλαιο και οι πολιτικοί του εκπρόσωποι.

Συνάδελφοι,

Το Ασφαλιστικό δεν έκλεισε. Αντίθετα προστέθηκαν νέες αντιδραστικές αλλαγές σε βάρος της εργατικής τάξης. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι η πάλη με το σύνολο των αντισσφαλιστικών νόμων Σιούφα - Ρέππα - Πετραλιά συνεχίζεται στη γραμμή που έχουμε χαράξει ως Ομοσπονδία, ως ταξικό εργατικό κίνημα.

Νόμος επώδυνος για όλη την εργατική τάξη

Συνέχεια από τη σελ. 3

ακόμα μερικά χρόνια. Διορθώνουν τη «μεγάλη αδικία», οι μάνες με τρία παιδιά, από τα ειδικά Ταμεία, να μπορούν να συνταξιοδοτούνται χωρίς όριο ηλικίας. Αν κάποια μάνα με τρία παιδιά στην πλάτη της δούλεψε 20 χρόνια και είναι 45 χρόνων, πρέπει -σύμφωνα με τη δικαιοσύνη τους- να δουλέψει ακόμα πέντε χρόνια!

Διορθώνουν δέχθεν τις «αδικίες» αυξάνοντας τα έσοδα για ιατροφαρμακευτική κάλυψη από τα 50 στα 100! Προφανώς, τα οικονομικά του συστήματος δεν κινδυνεύουν από την ανεξέλεγκτη αύξηση στις τιμές των φαρμάκων, αλλά από τη δυνατότητα ενός ανθρώπου που **δυσκολεύεται να σταυρώσει μεροκάματο, να μπορεί να παίρνει φάρμακα όταν αρρωσταίνει.**

«Εξορθολογίζουν» τα οικονομικά της Κοινωνικής Ασφάλισης, όχι «πιάνοντας» την εισφοροδιαφυγή, όχι υποχρεώνοντας τους βιομηχάνους και τους άλλους εργοδότες να πληρώνουν τις ασφαλιστικές εισφορές, όχι επιστρέφοντας τα κλεμμένα του χρηματιστηρίου και των δομημένων ομολόγων, αλλά επιβάλλοντας χαράτσι σε αποθεματικά Ταμείων. Για τους λίγους μεγαλοεργοδότες χαριστικές ρυθμίσεις και εισφοροαπαλλαγές, για τους εργαζομένους κλοπή των αποθεματικών.

Απέναντι στην πλουτοκρατία

Κινδυνολογούσε η κυβέρνηση ότι αν δεν πάρει μέτρα, το σύστημα κινδυνεύει να καταρρεύσει. Βιάζοταν να πάρει μέτρα. Μόνο που η μόνη προεργασία που έχει η κυβέρνηση είναι να σώσει και να ενισχύσει την κερδοφορία των επιχειρήσεων. Η μόνη «ευθύνη» που επιδεικνύει είναι απέναντι στην άρχουσα τάξη και την πλουτοκρατία. Ευθύνη να συνεχίσει την αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική της. Ευθύνη και υποχρέωση να τσακίσει και τα τελευταία ασφαλιστικά δικαιώματα. Να ισοπεδώσει ό,τι από τους ασφαλισμένους κατακτήθηκε με αγώνες και ιδρώτα. Να υλοποιήσει τις οδηγίες και την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στη διαμόρφωση της οποίας στις Βρυξέλλες και αυτή συμβάλει.

Αυτή η επίδειξη «υπευθυνότητας» της κυβέρνησης αφορά όμως μόνο στην άρχουσα τάξη. Απέναντι σε αυτού του είδους την ευθύνη που αναλαμβάνει η κυβέρνηση, για εμάς τους εργαζομένους προκύπτουν οι δικές μας ευθύνες. Και η ευθύνη πριν απ' όλα σήμερα είναι με κάθε τρόπο, με κάθε μέσο, να σταματήσουμε την αντιστασιακή επίθεση, να οργανώσουμε την πάλη μας, να υπερασπίσουμε τα δικαιώματά μας. Γιατί έχουμε ευθύνη και υποχρέωση και απέναντι στον εαυτό μας, αλλά και απέναντι στη νέα γενιά.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

Κοινός ταξικός αγώνας

Η 21η Μαρτίου, Παγκόσμια Μέρα κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας ήταν η αφορμή για να έρθουν, για μια ακόμη φορά, στην επιφάνεια τα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες. Το ανελέητο κυνηγητό που βιώνουν από ρατσιστικές ομάδες και δυνάμεις καταστολής, οι τραγικές συνθήκες διαβίωσης, η μετατροπή τους σε φτηνό ευέλικτο εργατικό δυναμικό, είναι μερικές μόνο από τις πλευρές της ζωής τους. Ανθρωποι, που έρχονται στη χώρα μας με το όνειρο μιας καλύτερης ζωής, μετατρέπονται στο πιο φτηνό γρανάζι του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Οι μετανάστες εργάτες βρίσκονται αντιμέτωποι με μια πολιτική που τους εξοντώνει. Από όποια πλευρά και αν δει κανείς το ζήτημα, είναι θύματά της. Οι υπεριαλυστικοί πόλεμοι γεννούν τους οικονομικούς μετανάστες. Η άγρια εκμεταλλευτική πολιτική, στις χώρες υποδοχής, συνθλίβει τα στοιχειώδη δικαιώματά τους. Οι «σύγχρονοι ειλωτες» -όπως συχνά αποκαλούνται οι μετανάστες- βρίσκονται μόνιμα μεταξύ «Σκύλας και Χάρυβδης».

Με αφορμή, όμως, αυτή τη μέρα, είναι απαραίτητη μια διευκρίνιση. Ο ρα-

τσισμός και η ξενοφοβία δεν είναι θέσεις κάποιων «ακραίων πολιτικών φορέων», ούτε μόνο των ρατσιστικών και ακροδεξιών κομμάτων. Είναι έννοιες βαθιά ριζωμένες στο καπιταλιστικό σύστημα και καλλιεργούνται από τους μηχανισμούς του. Σήμερα, λοιπόν, η ίδια η ΕΕ και οι αντίστοιχες κυβερνήσεις, με την πολιτική που ασκούν απέναντι στους μετανάστες, τους στερούν βασικά εργασιακά, κοινωνικά, πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Ταυτόχρονα, μηχανισμοί της αστικής εξουσίας καλλιεργούν όλο και πιο έντονα ρατσιστικές και ξενοφοβικές αντιλήψεις. Επιδιώκουν να στρέψουν τους ντόπιους εργάτες απέναντι στους μετανάστες, με λογικές του τύπου «οι μετανάστες μάς παίρνουν τις δουλειές».

Η απάντηση σε όλα αυτά βρίσκεται στην ταξική ενότητα ντόπιων και ξένων εργατών. Όπως το κεφάλαιο, όταν πρόκειται να χτυπήσει την εργατική τάξη, δε γνωρίζει ούτε πατρίδα, ούτε θρησκεία, έτσι και οι εργαζόμενοι, ενωμένοι, πρέπει να απαντήσουν. Οι αντεργατικές πολιτικές είναι κοινές και δεν ξεχωρίζουν. Και αυτό που σήμερα ισχύει για τον μετανάστη εργάτη, αύριο θα ισχύσει για τον Έλληνα. Έτσι, οι εργα-

ζόμενοι, ανεξάρτητα από το πού ζουν και εργάζονται, από τη θρησκεία, το χρώμα του δέρματος ή την καταγωγή τους, με κοινό, ταξικό αγώνα πρέπει να απαντήσουν στα ταξικά μέτρα της ΕΕ και των εκάστοτε κυβερνήσεων.

Με αφορμή αυτή τη Μέρα, βάζουμε στόχους διεκδίκησης και πάλης για την καλύτερη της θέσης των μεταναστών στη χώρα μας. Αιτήματα, όπως η νομιμοποίηση των μεταναστών που βρίσκονται στην Ελλάδα, η πλήρης και σταθερή εργασία με πλήρη δικαιώματα, η κατάργηση των αντιδραστικών εγκυκλίων, το ενιαίο, αποκλειστικό δημόσιο - δωρεάν σχολείο κλπ., δείχνουν το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν όλοι οι εργάτες στον κοινό τους αγώνα.

Οι θέσεις αυτές δεν αφορούν κάποιο απώτερο μέλλον, ούτε κάποια «άλλη ζωή». Είναι αιτήματα, στόχοι πάλης και διεκδίκησης, που απαντούν στο σήμερα, στις ανάγκες τόσο των μεταναστών, όσο και των Ελλήνων εργαζομένων. Μόνο που -σε αντίθεση με τις άλλες προτάσεις- αυτές βάζουν στο στόχαστρο τη γενεσιουργό αιτία: το ίδιο το εκμεταλλευτικό σύστημα. Και αναδεικνύουν την ανάγκη κοινής δράσης Ελλήνων και ξένων εργατών...

Περιφέρεια	Αριθμός αδειών			Επιφάνεια (σε χιλ. m ²)			Όγκος (σε χιλ. m ³)		
	2007	2006	Μεταβολή (%) 2007/2006	2007	2006	Μεταβολή (%) 2007/2006	2007	2006	Μεταβολή (%) 2007/2006
Αν.Μακεδονία & Θράκη	3.858	4.229	-8,8	1.045,7	1.168,9	-10,5	4.150,4	4.442,9	-6,6
Κεντρική Μακεδονία	9.670	11.439	-15,5	3.426,8	4.102,8	-16,5	15.609,4	16.689,7	-6,5
Δυτική Μακεδονία	1.344	1.394	-3,6	445,1	441,6	0,8	1.707,4	1.567,5	8,9
Θεσσαλία	4.825	4.886	-1,2	1.413,6	1.461,7	-3,3	5.553,8	5.426,2	2,4
Ηπειρος	2.382	2.427	-1,9	716,5	711,8	0,7	2.601,7	2.601,8	0,0
Ιόνια Νησιά	2.898	3.222	-10,1	661,9	715,4	-7,5	2.269,1	2.460,5	-7,8
Δυτική Ελλάδα	5.171	5.408	-4,4	1.181,8	1.180,4	0,1	4.612,3	4.392,8	5,0
Στερεά Ελλάδα	5.531	5.599	-1,2	1.522,9	1.574,5	-3,3	6.103,4	6.502,5	-6,1
Πελοπόννησος	6.372	6.784	-6,1	1.511,9	1.731,9	-12,7	5.325,5	6.215,9	-14,3
Αττική	24.132	25.346	-4,8	5.534,6	6.480,8	-14,6	20.471,3	23.738,7	-13,8
Βόρειο Αιγαίο	2.192	2.246	-2,4	377,5	345,3	9,3	1.341,8	1.282,3	4,6
Νότιο Αιγαίο	3.759	3.921	-4,1	902,3	837,7	7,7	3.189,5	2.995,1	6,5
Κρήτη	5.289	5.032	5,1	1.834,5	1.617,0	13,4	6.555,3	5.953,7	10,1
Σύνολο Χώρας	77.423	81.933	-5,5	20.575,1	22.369,8	-8,0	79.490,9	84.269,7	-5,7

Πτώση 5,7% της οικοδομικής δραστηριότητας το 2007

Συνεχίζεται για δεύτερη χρονιά η πτώση της οικοδομικής δραστηριότητας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ανεργία στον κλάδο των οικοδόμων και τα παραγόμενα εισοδήματα των εργαζομένων σε κλάδους συναφείς με την οικοδομή.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας (ΕΣΥΕ), ο όγκος της οικοδομικής δραστηριότητας στο σύνολο της χώρας για το 2007 υ-

ποχώρησε σε ποσοστό 5,7% έναντι πτώσης 19,3% το 2006. Σωρευτικά στη διετία 2006-2007 υπάρχει πτώση 25%, σε αντίθεση με το 2005 που ενισχύθηκε σε ποσοστό 33,4%. Στα παραπάνω στοιχεία δεν περιλαμβάνονται η δημόσια οικοδομική δραστηριότητα και οι υποδομές (κατασκευές οδικών αξόνων κλπ.). Σε απόλυτα μεγέθη η οικοδομική δραστηριότητα για το 2007 βρέθηκε στα επίπεδα του 2004.

Πώς καθιερώθηκε η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Στις 20 Ιούλιου του 1889, το ιδρυτικό συνέδριο της Δεύτερης Διεθνούς κατέληξε σε μια απόφαση που σφράγισε την ιστορία του εργατικού κινήματος σε ολόκληρο τον κόσμο. «Σκοπός μας -έλεγε η απόφαση- είναι να οργανωθεί μια μεγαλειώδης διαδήλωση σε συγκεκριμένη ημερομηνία, με τέτοιο τρόπο ώστε ταυτόχρονα σ' όλες τις χώρες και σ' όλες τις πόλεις, την ίδια συμφωνημένη ημέρα, οι εργάτες να απαιτήσουν απ' τις δημόσιες αρχές να μειώσουν με νόμο την εργάσιμη ημέρα στις οκτώ ώρες και να εφαρμόσουν στην πράξη τις υπόλοιπες αποφάσεις του Συνεδρίου του Παρισιού. Εχοντας υπόψη το γεγονός ότι μια παρόμοια διαδήλωση έχει ήδη αποφασιστεί για την 1η Μαΐου 1890 από την Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας στο Συνέδριό της, το οποίο συνήλθε στο Σεντ Λούις το Δεκέμβριο του 1888, η ημερομηνία αυτή υιοθετείται και για τη διεθνή διαδήλωση. Οι εργάτες των διαφόρων χωρών θα πρέπει να οργανώσουν τη διαδήλωση αυτή σύμφωνα με τις συνθήκες που τους έχουν επιβληθεί από την συγκεκριμένη κατάσταση κάθε χώρας». Έτσι γεννήθηκε η Εργατική Πρωτομαγιά. Όμως δε γεννήθηκε τυχαία, ούτε αυθαίρετα επιλέχθηκε η 1η Μάη κάθε

έτους να είναι η μέρα όπου η εργατική τάξη σε όλο τον πλανήτη θα απεργεί και θα διεκδικεί μαχητικά την ικανοποίηση των αιτημάτων της. Λίγα χρόνια πριν από το συνέδριο του Παρισιού, η εργατική τάξη των Ηνωμένων Πολιτειών σφράγιζε ανεξίτηλα την Πρωτομαγιά με τα χρώματα της ταξικής πάλης που διεξάγει το προλεταριάτο κατά των αστών.

Το 1884, στο συνέδριό της η νεοσύστατη, τότε, Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας αποφάσισε ότι η 1η Μάη του 1886 θα είναι μέρα ενός εκτεταμένου απεργιακού αγώνα των εργατών, με σκοπό την καθιέρωση του Οκταώρου. Την απόφαση αυτή, στη συνέχεια, την πήρε στα χέρια της η ίδια η εργατική τάξη των Ηνωμένων Πολιτειών και την έκανε πράξη. Οσο, δε, πλησίαζε η εν λόγω ημερομηνία, τόσο περισσότερο ζούσαν οι Αμερικανοί εργάτες τον πυρετό της μάχης.

Στην πρωτομαγιάτικη απεργία του 1886 στις ΗΠΑ γύρω στο μισό εκατομμύριο εργάτες παράτησαν τη δουλειά τους και συνενώθηκαν στους δρόμους του αγώνα. Σημαντικές απεργίες και διαδηλώσεις έγιναν στις περισσότερες από τις μεγάλες πόλεις, αλλά και στις μικρές πόλεις και κωμοπό-

λεις. Επικεντρο, όμως, του αγώνα αναδείχτηκε το Σικάγο, με 90.000 διαδηλωτές στους δρόμους. Ήταν τόσο μεγάλη και τόσο επιβλητική η κινητοποίηση της εργατικής τάξης του Σικάγο που οι καπιταλιστές θεώρησαν πως έπρεπε να επιβληθούν δυναμικά. Έτσι πραγματοποιήσαν ένα από τα πιο επαισχυντα εγκλήματα τους σε βάρος των εργατών. Στις 3 Μάη, η αστυνομία πυροβόλησε εν ψυχρώ εναντίον εργατών που διαδήλωναν -κατά των απεργοσπαστών- έξω από το εργοστάσιο θεριστικών μηχανών «Μακ Κόρμικ». Το αποτέλεσμα ήταν να δολοφονηθούν εν ψυχρώ 4 διαδηλωτές και να τραυματιστούν αρκετοί. Την επομένη, 4 Μάη, η εργατική τάξη του Σικάγο πραγματοποίησε διαδήλωση διαμαρτυρίας στο Χέιμαρκετ, όπου κάποιος προβοκάτορας έριξε βόμβα, σκοτώνοντας έναν και τραυματίζοντας πάνω από 70 αστυνομικούς. Οι υπόλοιποι αστυνομικοί ανασυγκροτήθηκαν και άρχισαν να πυροβολούν εναντίον του πλήθους, προκαλώντας πλήθος τραυματιών και τουλάχιστον έναν νεκρό. Τις επόμενες μέρες πέθαναν άλλοι έξι τραυματίες αστυνομικοί, αλλά ο θάνατός τους ήταν συνέπεια τραυματισμών που υπέστησαν από τους αδιάκριτους πυροβολισμούς των συναδέλ-

φων τους.

Η, από κάθε άποψη, τραγωδία του Χέιμαρκετ έδωσε την ευκαιρία στο αστικό κράτος να προχωρήσει σε συλλήψεις εργατών ηγετών. Συγκεκριμένα, συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν σε σκηνοθετημένη δίκη οκτώ άνθρωποι που είτε δε βρίσκονταν στην πλατεία του Χέιμαρκετ όταν ρίχτηκε η βόμβα είτε δεν ήταν σε θέση έμμεσα ή άμεσα να έχουν την παραμικρή εμπλοκή σε αυτήν την υπόθεση. Τελικά, από τους 8 οι Πάρασαν, Σπάις, Φίσερ και Εγγκελ απαγχονίστηκαν στις 11 Νοέμβρη 1887, ο Λυγκ βρέθηκε νεκρός στο κελί του και οι Νιμπ, Σουάμπ και Φίλντεν καταδικάστηκαν σε πολλά χρόνια καταναγκαστικά έργα.

Η πρωτομαγιάτικη απεργία του 1886 είχε ως αποτέλεσμα 185.000 εργάτες να κερδίσουν το 8ωρο και τουλάχιστον 200.000 εργάτες να μειώσουν το χρόνο εργασίας τους από τις 12 στις 10 και 9 ώρες. Σε πολλές επίσης περιοχές αναγνωρίστηκε η ημεραργία του Σαββάτου, ενώ αρκετές βιομηχανίες σταμάτησαν την κυριακάτικη εργασία. Ήταν λογικό, επομένως, να υιοθετηθεί στη συνέχεια η Πρωτομαγιά ως η παγκόσμια μέρα της εργατικής τάξης. Αρχισε δε να γιορτάζεται ως τέτοια από το 1890.

Το οκτώωρο στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα η μείωση της εργάσιμης ημέρας ήταν βασικό αίτημα των εργατών από τις πρώτες κιόλας σοβαρές απεργιακές τους κινητοποιήσεις. Τέτοιο αίτημα έθεταν -ανάμεσα σε άλλα- οι εργάτες της Σύρου στην ιστορική απεργιακή τους κινητοποίηση το 1879, την πρώτη μεγάλη απεργιακή κινητοποίηση στην Ελλάδα. Τότε ο στόχος ήταν να μειωθεί η εργάσιμη ημέρα από 12 ή 14 ώρες στις 10 ώρες. Σημαντικές αναφορές για τη μείωση της εργάσιμης ημέρας βρίσκουμε και στα κείμενα των πρώτων σοσιαλιστών. Ο Πλάτων Δρακούλης για παράδειγμα γράφει στο «Εγχειρίδιον του Εργάτου»: «Η πρόοδος του πολιτισμού έπρεπε να ελαττώνη τας ώρας της εργασίας, διότι η εργασία με τας εφευρέσεις και με την τελειοποίησιν των μηχανών είναι παραγωγικωτέρα. Αι μηχαναί ετελειοποιήθησαν μεγάλως μέχρι την σήμερον και αντί να ελαττωθούν σημαντικώς αι ώρας της εργασίας, ηύξησεν ο αριθμός των αέργων. Ενεκα των τελειοτέρων μηχανών, μη απαιτούμενης τόσης εργασίας όση απητείτο άλλοτε, πολλοί εργάται απολύονται εις τους δρόμους και εκείνο το οποίον αυτοί εν δικαίωμάτι θα ελάμβανον εκ της τετραώρου εργασίας των, το απολαμβάνουν οι κάτοχοι των μηχανών εκβιάζοντες αυτό από των εργαζομένων δέκα και δώδεκα ώρας την ημέραν. Ωστε αι μηχαναί και η πρόοδος απέβησαν εις ζημίαν των εργατών και θα αποβούν προς ζημίαν των ενόσω αι μηχαναί δε γίνονται κτήμα των. Αμα οι εργάται καταλάβουν την κυριότητα των μηχανών και των εργοστασίων η ημερησία εργασία θα ελαττούται καθόσον ο πολιτισμός προβαίνει και βαθμηδόν θα έλθη εποχή καθ' ην δίωρος ή τριώρος εργασία, καθ' εκάστην, θα είναι αρκετή όπως όλοι ζώσιν εν αφθονία».

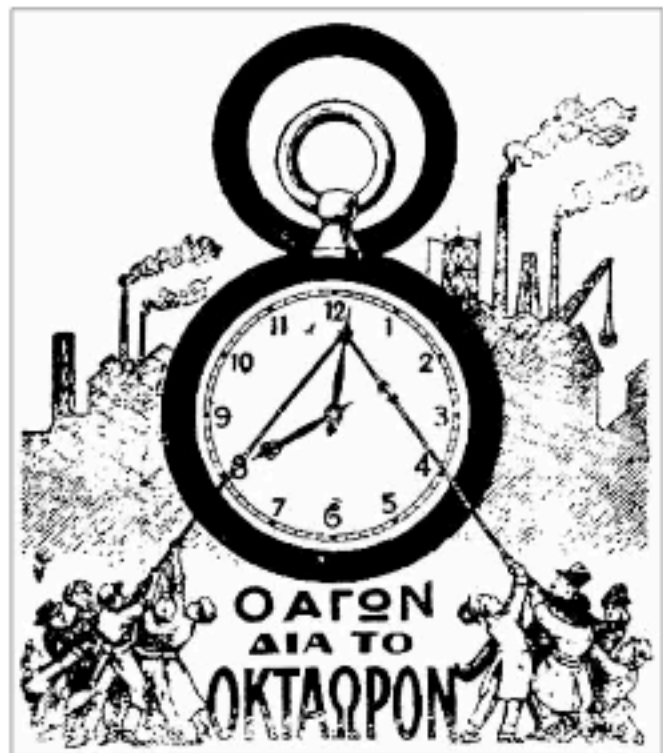
Το αίτημα της οκτώωρης εργάσιμης ημέρας περνάει και στις ελληνικές εργατικές κινητοποιήσεις όταν γίνεται πια παγκόσμιο αίτημα του προλεταριάτου, δηλαδή μετά τη ματωβιαμένη Πρωτομαγιά στο Σικάγο το 1886 και συγκεκριμένα στις πρωτομαγιάτικες κινητοποιήσεις του 1890. Ετσι, το 1893, στον

πρώτο μεγάλο γιορτασμό της Εργατικής Πρωτομαγιάς στην Ελλάδα ένα από τα κεντρικά αιτήματα είναι «Να περιορισθή η εργασία των εργατών εις οκτώ ώρας από δώδεκα και πλέον που εργάζονται». Στη συνέχεια, σε όλες τις μεγάλες και μικρές

εργατικές κινητοποιήσεις το αίτημα του οκτώωρου θα κατέχει κεντρική θέση, αν και θα αργήσει πολύ να αποτελέσει τμήμα της ελληνικής νομοθεσίας. Στην Ελλάδα με νομοθετήματα του Νοέμβρη του 1909 και του Μάρτη του

1910 καθιερώνεται η αργία της Κυριακής για τα μεγαλύτερα αστικά κέντρα της χώρας. Με κατοπινή νομοθεσία του 1913 καθορίστηκε το δεκάωρο για τους εργάτες επιφανείας των μεταλλείων και το θωρο για όσους απασχολούνταν σε υπόγειες εργασίες. Επιμέρους διευθετήσεις της εργάσιμης ημέρας συνεχίστηκαν και τα επόμενα χρόνια, ενώ η Διεθνής Σύμβαση Εργασίας για το Οκτώωρο, που είχε θεσμοθετηθεί, όπως προαναφέραμε, το 1919, επικυρώθηκε στην Ελλάδα μόλις το 1920, όχι όμως με στόχο την άμεση και καθολική εφαρμογή της. «Οι περισσότεροι νόμοι -γράφει γι' αυτή την περίοδο ο Κ. Φουντανόπουλος- είχαν χιλιάδες εξαιρέσεις και επιμέρους ρυθμίσεις για "ειδικές" περιπτώσεις, οι οποίες στην ουσία ακύρωναν το νομοθετικό έργο. Ακόμη και για τη σημαντικότερη των διεθνών συμβάσεων, εκείνη που αφορούσε την καθιέρωση της οκτώωρης διάρκειας εργασίας, η Ελλάδα κατόρθωσε να υπαχθεί στην κατηγορία των χωρών όπου η εφαρμογή της θα γινόταν σταδιακά». Ετσι για παράδειγμα το 1921 μόνο εργο-

στάσια που είχαν λίγες δουλειές δούλευαν προσωρινά οκτώωρο και μόνο οι ηλεκτροτεχνίτες και οι τροχιοδρομικοί -ύστερα από αγώνες- είχαν κατακτήσει την οκτώωρη εργάσιμη ημέρα. Η υιοθέτηση της Διεθνούς Σύμβασης Εργασίας για το Οκτώωρο έγινε μόνιμο και σταθερό αίτημα, σε κάθε μικρό ή μεγάλο εργατικό αγώνα για την καθολική εφαρμογή του μέτρου. Ετσι όλη η περίοδος του μεσοπολέμου σφραγίζεται από τους αγώνες για το οκτώωρο, στην πραγματικότητα από σκληρές ταξικές συγκρούσεις και φυσικά από επιτυχίες των εργατών που επιτυγχάνουν την επέκτασή του ευρύτερα σε διάφορους κλάδους και τμήματα της εργατικής τάξης. Τη γενική εφαρμογή της οκτώωρης εργάσιμης ημέρας θα καθιερώσει τυπικά η μεταξική δικτατορία, αποδεχόμενη στην ουσία αυτό που είχε γίνει πραγματικότητα στην πράξη, πολύ πριν. Φυσικά, δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι το δικτατορικό καθεστώς είχε φροντίσει προηγουμένως να καταργήσει και να ποικλοποιήσει κάθε εργατική -συνδικαλιστική και πολιτική- δραστηριότητα.

Οι Έλληνες εργάτες παλεύουν για το οκτώωρο (σάτιρο από το «Ριζοσπάστη» στις 5 Αυγούστου 1924)

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Στο «γύψο» μισθοί και μεροκάματα

Πριν ακόμα από το Πάσχα η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ έσυρε ως σφάγιο στο βωμό της κερδοφορίας του κεφαλαίου τους εργαζομένους της χώρας μας. Χωρίς αιδώς, άρον άρον, έκλεισε με τον ΣΕΒ και τις άλλες εργοδοτικές ενώσεις άλλη μια Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που δε δίνει στους εργαζομένους ούτε ένα (1) ευρώ αύξηση τη μέρα! ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ πέρασαν χειροπέδες στους εργαζομένους, εξασφαλίζοντας για τους βιομηχάνους την υπερκερδοφορία των επιχειρήσεών τους. Και αυτό λίγες μόλις ώρες μετά την τελευταία πανεργατική απεργία, όπου για μια ακόμη φορά η εργατική τάξη βρισκόταν στους δρόμους, αναμετρούσαν με το αντισυμβαλλόμενο νομοσχέδιο της κυβέρνησης και έδινε τη μάχη για την υπεράσπιση της Κοινωνικής Ασφάλισης.

Εργοδότες και πλειοψηφία της ΓΣΕΕ συμφώνησαν σε μια διετή σύμβαση που προβλέπει οι αυξήσεις - ψιχουλά να δοθούν σε τρεις δόσεις, μία ανά οχτάμηνο, αντί από την αρχή του έτους κάθε χρόνο. Μετά τη συμφωνία, το κατώτερο μεροκάματο και ο κατώτερος μισθός διαμορφώνονται ως εξής:

Από την 1/1/2008 το κατώτερο μεροκάματο διαμορφώνεται στα 30,40 ευρώ και αυτά μεϊκτά, από 29,39 στις 31/12/2007, δηλαδή αύξηση 3,45%. Αντίστοιχα, ο μισθός διαμορφώνεται στα 681 ευρώ μεϊκτά από 657,89 το προηγούμενο έτος. Στην πραγματικότητα, βέβαια, στο χέρι ο εργάτης θα πάρει ακόμα λιγότερα. Αν αφαιρεθούν οι κρατήσεις για τα Ταμεία και τους άλλους οργανισμούς, ο μισθός που θα πάρει ο εργαζόμενος ανέρχεται στα 572 ευρώ!

- Την 1/9/2008 το κατώτερο μεροκάματο διαμορφώνεται στα 31,32 ευρώ και ο μισθός στα 701 ευρώ μεϊκτά.

- Η επόμενη αύξηση δίνεται την 1/5/2009 και το κατώτερο μεροκάματο θα ανέλθει στα 33,04 ευρώ, ενώ ο μισθός στα 740 ευρώ μεϊκτά.

Ούτε ένα ευρώ την ημέρα

Τους άθλιους αυτούς μισθούς, η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ επιχειρεί να τους εμφανίσει ως επιτυχία και ισχυρίζεται ότι αθροιστικά η συνολική αύξηση είναι 12,42%. Μόνο που για τον εργάτη σημασία δεν έχει πόσο θα είναι ο ονομαστικός μισθός στα μέσα του 2009, αλλά τι μισθό λαμβάνει κάθε μήνα από την αρχή του 2008, γιατί με αυτόν το μισθό θα ζήσει την οικογένειά του.

Η αλήθεια είναι ότι η μεσοσταθμική αύξηση για όλο το 2008 είναι μόλις 4,48% και το 2009 3,71%. Δηλαδή, για κάθε μέρα το δωδεκάμηνο του 2008 η μεσοσταθμική αύξηση είναι 98 λεπτά, ενώ το 2009 η μεσοσταθμική αύξηση είναι μόλις 87 λεπτά! Για το πρώτο μάλιστα οχτάμηνο του 2008, η πραγματική αύξηση είναι μόλις 77 λεπτά τη μέρα. Και αυτό όταν η ακρίβεια στα βασικά είδη κατανάλωσης τσακίζει κόκαλα.

Τι να πρωτοκαλύψει μια οικογένεια με τέτοιους μισθούς και τέτοιες αυξήσεις; Όταν οι αυξήσεις σε βασικά είδη κατανάλωσης, όπως προκύπτει και από την επίσημη στατιστική μέσα στο

12μηνο Φεβράριος 2007 - Φεβράριος 2008 είχαν τα εξής αποτελέσματα: Ποσοστό αύξησης στο ψωμί 15%, στα ζυμαρικά 21,3%, τυριά σκληρά 14,4%, αυγά 13,6%, βούτυρο γάλακτος 29,6% λαχανικά κωπά 13,5%, πετρέλαιο θέρμανσης 38,1%, βενζίνη 19%!

Για τα οφέλη όμως που θα έχει απ' αυτήν την άθλια σύμβαση το μεγάλο κεφάλαιο, δε χρειάζεται καμία στατιστική. Το διατύπωσε με τον πιο έγκυρο τρόπο ο ίδιος ο πρόεδρος του ΣΕΒ, Δ. Δασκαλόπουλος, όταν έκανε λόγο για ένα «σύγχρονο σύμφωνο εργασιακής ειρήνης» που πέτυχε με τις πλάτες της πλειοψηφίας. Μόνο που αυτή η «ειρήνη» σημαίνει παραπέρα αύξηση

των κερδών των επιχειρήσεων και μεγαλύτερη φτώχεια για τα εργατικά νοικοκυριά. Όσο και αν επιχειρεί ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ να κρύψει τις παμπές της πλειοψηφίας η αλήθεια είναι αδυσώπητη. Τους ξεμπροστιάζουν, άλλωστε, τα πρωτοσέλιδα του αστικού Τύπου που έσπευσαν να δώσουν τα ευσχημά τους, χαιρετίζοντας το «ρεαλισμό» που επέδειξαν.

«Ανιάτη» η πολιτική της ΓΣΕΕ

Αυτήν την αλήθεια, για τον πραγματικό ρόλο της ΓΣΕΕ, επιχειρεί όμως να κρύψει από τους εργαζομένους και η

παραταξη της «Αυτόνομης Παρέμβασης» (ΑΠ) του ΣΥΝ, που βλέπει σε αυτή την επαίσχυντη συμφωνία απλώς ένα «λάθος» της πλειοψηφίας. Τα στελέχη του ΣΥΝ προσπαθούν συνειδητά να συγκαλύψουν το γεγονός ότι η στάση αυτή της πλειοψηφίας δεν είναι ένα «παρασπάτημα», ούτε ένας λάθος υπολογισμός όπως λένε. Ηταν και είναι η φυσιολογική απόληξη της στρατηγικής της ΓΣΕΕ, με την οποία συμπορεύεται και η ΑΠ. Μιας στρατηγικής που υπακούει στην ανταγωνιστικότητα και σε ό,τι προϋποθέτει η λογική της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης. Μια στρατηγική που ουσιαστικά την αποδέχεται και η παραταξη του

ΣΥΝ στη ΓΣΕΕ. Γι' αυτό, άλλωστε, συμπορεύεται πλάι πλάι με τη ΔΑΚΕ και την ΠΑΣΚΕ, γι' αυτό από κοινού αντιπαλεύουν την πολιτική του Πανεργατικού Αγανακτικού Μετώπου.

Αλλωστε, τέτοια σύμβαση εργασίας, με αυξήσεις λίγων λεπτών όπως η φετινή, δεν είναι η μόνη. Όλες οι συμβάσεις των τελευταίων χρόνων είχαν το ίδιο αντεργατικό περιεχόμενο. Να γιατί, εν έτει 2008 ο κατώτερος μισθός παραμένει στα 681 ευρώ και αυτά μεϊκτά. Να γιατί, ενώ κάθε διετία η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ πηγαίνει από τη μία «επιτυχία» στην άλλη -όπως πάντα ισχυρίζεται- οι νέοι εργαζόμενοι, που κατά κύριο λόγο εργάζονται με βάση τον κατώτερο μισθό, πληρώνουν τα σπασμένα απ' αυτές τις «επιτυχίες».

Το σύνολο των κατάρπτων συμβάσεων που υπογράφουν οι παρατάξεις της συνδικαλιστικής πλειοψηφίας έχουν τη σφραγίδα των κομμάτων τους, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Είναι αυτοί που χαιρέτισαν τα 77 λεπτά της «αύξησης» το 2006, που υμνούσαν την «ανταγωνιστικότητα» και την εργασιακή ειρήνη και πασχίζουν για την κερδοφορία του κεφαλαίου. Έχει όμως και τα αποτυπώματα του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, που σε συνδικαλιστικό και πολιτικό επίπεδο συμπορεύεται με τις δυνάμεις του ευρωμονόδρομου, αθρώνοντας επί της ουσίας τη στρατηγική της καθήλωσης των μισθών, την τακτική της συναίνεσης και της υποταγής στις εργοδοτικές αξιώσεις. Καμιά ουσιαστική αλλαγή προς όφελός τους δεν πρόκειται να κατακτήσουν οι εργαζόμενοι αν δε βάλουν στο στόχαστρο τους πραγματικούς υπεύθυνους για τις αυξήσεις πείνας, το πετσόκομμα εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων.

Διπλή επίθεση

Οι εξευτελιστικοί μισθοί, οι μισθοί της μιζέριας και της στέρησης οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια και σε συντάξεις πείνας. Και σ' αυτό το σημείο αποκαλύπτεται πλήρως η προοπτική της ΓΣΕΕ να κοροϊδίζει τους εργαζομένους. Γιατί εμφανίζεται δήθεν να διαφωνεί με το αντισυμβαλλόμενο νομοσχέδιο που μειώνει τις συντάξεις, την ίδια στιγμή που συνυπογράφει μισθούς τέτοιους που οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα με αυτό που φέρνουν και τα αντισυμβαλλόμενα μέτρα! Χώρια η αποδοχή του νόμου Ρέππα, που επίσης προβλέπει μείωση συντάξεων, χωρίς η νομομοποίηση της μερικής απασχόλησης, που σημαίνει εισοδήματα πείνας και ανεπαρκή ένσημα, χωρίς η επί της ουσίας αποδοχή κάθε αντεργατικού μέτρου που ψηφίζουν οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου.

Η ΓΣΕΕ είναι το ίδιο ένοχη και υπόλογη απέναντι στους εργαζομένους και για το επίπεδο των συντάξεων, όπως είναι υπόλογη και για το επίπεδο των μισθών. Και είναι πρωτίστως υπόλογη απέναντι στη νέα γενιά. Στα παιδιά αυτά, που πάνω στην παραγωγική τους ακμή εξαναγκάζονται να δουλεύουν με αυτά τα μεροκάματα που η ηγεσία της ΓΣΕΕ υπερηφανεύεται ότι πέτυχε και τα χαρακτηρίζει μάλιστα ως «το μέγιστο των επιδιώξεών της».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

«Δεν αναγνωρίζουμε τη Σύμβαση που υπέγραψαν»

Επιβεβαιώνεται στη ζωή ότι αυτή η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ είναι επικίνδυνη για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Επιβεβαιώνεται ότι το κεφάλαιο και η κυβέρνηση θέλουν τη ΓΣΕΕ για να βγάξει την πιο βρώμικη δουλειά, για να τους διευκολύνει στην επίθεση ενάντια στα λαϊκά συμφέροντα.

Οι λεονταρισμοί του Παναγόπουλου και των άλλων ανθρώπων του ΣΕΒ στη ΓΣΕΕ, εξαντλήθηκαν με την αποδοχή αύξησης για το 2008: από 1η Γενάρη 3,45%, από 1η Σεπτέμβρη 3% και από 1η Μάη 2009 5,5%.

Δηλαδή, η ξεφτίλα των 77 λεπτών του ευρώ της σύμβασης του 2006 έ-

γινε 1 ευρώ για το 2008!

Δεν μας εκπλήσσει ο κ. Παναγόπουλος. Το είχε προαναγγείλει στην ομιλία του στο ΙΝΕ της ΓΣΕΕ: «*Η παραγωγικότητα της εργασίας έχει επιβραδυνθεί από το μέσο επίπεδο, έχουν μειωθεί, επομένως, τα περιθώρια να αυξηθούν οι πραγματικοί μισθοί χωρίς αυτό να θίξει τα περιθώρια κέρδους...*».

Γίνεται φανερό, ότι το έγκλημα σε βάρος της εργατικής τάξης επαναλαμβάνεται και θα επαναλαμβάνεται όσο τα όργανα του εργατικού κινήματος τα λυμαινόνται αυτές οι συμβασμένες συνδικαλιστικές δυνάμεις.

Καταγγέλλουμε την πλειοψηφία

της ΓΣΕΕ.

Δεν της αναγνωρίζουμε το δικαίωμα να αποφασίζει για μας.

Δεν αναγνωρίζουμε τη Σύμβαση που υπέγραψαν.

Καλούμε τους Οικοδόμους σε ετοιμότητα για νέους αγώνες, για την Κοινωνική Ασφάλιση και την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, που να ανταποκρίνονται στις ανάγκες τους.

Η Ολομέλεια της Διοίκησης, που θα συνέλθει το Σάββατο 29 Μάρτη, θα θέσει θέμα για απόφαση νέων απεργιακών κινητοποιήσεων και παράλληλα θα καλέσει Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, Συνδικάτα για το συντονισμό της πάλης μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΜΕ

Συλλογική Σύμβαση της ντροπής και του αίσχους

Η «ευλύγιστη» πλειοψηφία της ΓΣΕΕ θα έπρεπε να ντρέπεται και όχι να υπερηφανεύεται ότι υπέγραψε δήθεν «ικανοποιητικές αυξήσεις». Τα έδωσε όλα στους βιομηχάνους και τα κέρδη τους, πιστή στις πολιτικές των κομμάτων της πλουτοκρατίας, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, καταδικάζοντας για ακόμη μια φορά την εργατική τάξη στη φτώχεια και την εξασθλίωση.

Η προδοτική αυτή στάση της ΓΣΕΕ, των συνταίρων του ΣΕΒ πρέπει να καταδικαστεί από τα συνδικάτα και ολόκληρη την εργατική τάξη. Να δώσουν απάντηση στον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό. Κανείς εργαζόμενος δεν μπορεί να ζήσει με το άθλιο μεροκάματο των 31 ευρώ μεικτά που υπέγραψαν, που αυτό καθορίζει και τις συντάξεις.

Η θέση που διατυπώνει η Αυτόνομη Παρέμβαση (ΣΥΝ), ότι αυτή η σύμβαση αποτελεί λάθος της ΓΣΕΕ, έχει ως στόχο να αποκρίψει τον πραγματικό αντεργατικό χαρακτήρα της βασικής κατεύθυνσης που ακολουθεί η ΓΣΕΕ και αποτελεί συνειδητή επιλογή. Να δικαιολογήσει τη σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα στην ΠΑΣΚΕ, τη ΔΑΚΕ και την ΑΠ όλο αυτό το χρονικό διάστημα αποτελώντας έτσι το άλλοθι του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Το ΠΑΜΕ τονίζει ότι οι βιομήχανοι πρέπει να αισθανθούν την οργή της εργατικής τάξης. Καλεί τους εργαζόμενους, τα συνδικάτα, τις ομοσπονδίες, τα εργατικά κέντρα να δώσουν τη μόνη απάντηση στο ΣΕΒ και τους εργατοπατέρες που αξίζουν και αυτή πρέπει να είναι απεργιακή.

Μετά και τη σημερινή υπογραφή αυτής της άθλιας σύμβασης η φετινή Πρωτομαγιά αναδεικνύει ως προτεραιότητες:

Α) Την αποκάλυψη του ρόλου των συμβασμένων συνδικαλιστικών ηγεσιών που είναι επικίνδυνες για τα συμφέροντα της τάξης μας και την αλλαγή των συσχετισμών στο συνδικαλιστικό κίνημα, υπέρ των ταξικών δυνάμεων, υπέρ του ΠΑΜΕ.

Β) Την οργάνωση και ένταση της πάλης με αξιοποίηση όλων των μορφών για πραγματικές αυξήσεις μέσα από τις κλαδικές συμβάσεις. Αυξήσεις που να καλύπτουν τις σύγχρονες ανάγκες της εργατικής τάξης.

«ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ»
Όργανο Ομοσπονδίας Οικοδόμων
και Συναφών Επαγγελματιών Ελλάδας
 e-mail: omoike14@otenet.gr
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Ομοσπονδίας Οικοδόμων
και Συναφών Επαγγελματιών Ελλάδας
ΖΗΝΩΝΟΣ 7-9, 104 31 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 210 5243.785
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΣΟΥΛΑΣ
Γρ. Αυξεντίου 12, Α. Κυψέλη
Διευθύνεται από Επιτροπή
Φωτοστοιχειοθεσία - Εκτύπωση:
Τυποεκδοτική ΑΕ, Λεύκης 134, Κρυονέρι Αττικής

ΚΩΔΙΚΟΣ 4507

Ο Ξ ΟΥ ΜΕΙ ΕΑΪΟΥ

Συνάδελφοι,
 Πολλές φορές απευθυνόμαστε σε δικηγόρους για ζητήματα ασφαλιστικά, εργασιακά κ.ά., που μας απασχολούν. Είναι λάθος. Η πρώτη πόρτα που πρέπει να χτυπήσουμε είναι του Σωματείου ή της Ομοσπονδίας. Εκεί θα πάρουμε τις πληροφορίες που μας ενδιαφέρουν, υπεύθυνα και χωρίς να πληρώνουμε δικηγόρους και καμιά φορά και κάποιους άσχετους στο καφενείο, που μας θάζουν σε περιπέτεια.

ΑΪΪ·Α< ΜΕΑ~ ΙΨΟΥΑ~ Ο

Η «ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ» πάει ταχυδρομικά σε όσους συναδέλφους τα Σωματεία έχουν δώσει τις διευθύνσεις τους. Επειδή όμως πολλές φορές αλλάζουμε κατοικία, θα πρέπει να ενημερώνουμε για τη νέα διεύθυνση τα Σωματεία, ώστε να παίρνουμε την εφημερίδα.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ - ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Ο κύκλος των θυμάτων της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης

Καθημερινά χιλιάδες εργαζόμενοι πέφτουν θύματα του καπιταλιστικού κυνηγητού για τη μεγιστοποίηση του κέρδους, στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και σε ολόκληρο τον κόσμο

Η εφαρμογή των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, με την αύξηση του ημερήσιου εργασιμού χρόνου, την κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, την απελευθέρωση των απολύσεων, την αύξηση των ηλικιακών ορίων συνταξιοδότησης, την κατάργηση των ΒΑΕ σε μια σειρά από κλάδους, την εμπορευματοποίηση τομέων της κοινωνικής πολιτικής, την πολιτική της ανεργίας και της φτώχειας, αποτελούν αιτίες επιδείνωσης όχι μόνο των συνθηκών εργασίας, αλλά και της υγείας των εργαζομένων και του λαού γενικότερα.

Η προστασία της υγείας των εργαζομένων αντιμετωπίζεται με διαφορετικά κριτήρια από το κεφάλαιο και την εργατική τάξη, λόγω των αντίθετων κοινωνικών και ταξικών συμφερόντων.

Για την εργατική τάξη, η υγεία είναι η πλήρης σωματική, πνευματική και κοινωνική ευεξία, η αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με το κάθε λογής περιβάλλον.

Για το κεφάλαιο, υγεία θεωρείται ουσιαστικά ένα απλό μέσο για την εξυπηρέτηση των παραγωγικών διαδικασιών και αναγκών και όχι ένα κοινωνικό αγαθό και λαϊκό δικαίωμα, που δεν υπακούει στους νόμους του κέρδους.

Το ταξικό κίνημα δεν συμφωνεί με απόψεις που θεωρούν και αντιμετωπίζουν την υγεία ως εμπόρευμα και ως ατομική ευθύνη, γι' αυτό παλεύει ώστε το κράτος να έχει την αποκλειστική ευθύνη παροχής δωρεάν υπηρεσιών υγείας σε όλους.

Η κατάσταση της υγείας των εργαζομένων δεν αποτελεί ατομικό πρόβλημα και ευθύνη, αλλά πρωτίτως σχετίζεται άμεσα με τον τρόπο παραγωγής και κοινωνικής οργάνωσης. Το σημερινό σύστημα, επιδεινώνει όλους τους όρους αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, αφαιρεί ζωές, οδηγεί

στην απόλυτη εξαθλίωση, αυξάνοντας την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Η επίδραση στη λαϊκή υγεία από τις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις, είναι γεγονός αναμφισβήτητο και καταγραμμένο σε πολλές χώρες:

- Η ανεργία αποτελεί παράγοντα ασθένειας ή και πρόωρου θανάτου.

- Η πιθανότητα εκδήλωσης επαγγελματικής ασθένειας ή εργατικού ατυχήματος, αυξάνεται παράλληλα με την αύξηση των ωρών απασχόλησης.

- Οι εργαζόμενοι σε εποχικές και προσωρινές εργασίες έχουν αυξημένες πιθανότητες να παρουσιάσουν σοβαρά προβλήματα ψυχικής υγείας.

- Η υπερωριακή απασχόληση, τα ευέλικτα ωράρια, καθώς και η νυχτερινή εργασία, αποτελούν παράγοντες που επιδρούν αρνητικά στην υγεία.

Είναι φανερό ότι η πολιτική του κεφαλαίου όχι μόνο δεν μπορεί να προστατέψει τη λαϊκή υγεία, αλλά είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με κάθε διαδικασία πρόληψης και αποτελεί η ίδια κίνδυνο για την υγεία των εργαζομένων.

Η κατάσταση στους χώρους δουλειάς στην Ελλάδα, είναι κυριολεκτικά απαράδεκτη. Στις οικοδομές, ο αγώνας για το μεροκάματο, η ασυδοσία των εργολάβων και η έλλειψη αποτελεσματικών μέτρων υγείας και ασφάλειας, μετατρέπεται σε αγώνα θανάτου. Τα εργατικά δυστυχήματα, οι επαγγελματικές ασθένειες, τα χρόνια και εκφυλιστικά πολυπαραγοντικά νοσήματα, οι ψυχικές και νευρικές διαταραχές, έχουν ανυπολόγιστες συνέπειες στους ίδιους τους εργαζομένους και τις οικογένειές τους.

Τα στοιχεία για τις επαγγελματικές ασθένειες και τα εργατικά ατυχήματα που κατά καιρούς δημοσιεύονται είναι ανεπαρκή και αναξιόπιστα. Ωστόσο, και με αυτά αποτυπώνεται η βαρβαρότητα του κεφαλαίου, η εκ προθέσεως αδιαφορία για τη σωματική α-

κραιότητα και ζωή των εργαζομένων.

Σχεδόν 5.000 οι νεκροί εργαζόμενοι από το 1970 μέχρι σήμερα (χωρίς να υπολογίσουμε τους νεκρούς ναυτεργάτες, αγρότες και μεταλλωρύχους), 127 νεκροί όλο το 2000, 188 το 2001, 153 το 2002, 145 το 2003, 127 το 2004 και 111 το 2005.

Ετσι το σύνολο των νεκρών εργατών για την εξαετία 2000-2005 ξεπερνάει τους 850. Με μέσο ετήσιο όρο 141 νεκρούς εργαζόμενοι, θυσία στο βωμό του εργατοδοτικού κέρδους.

Στη χώρα μας δεν υπάρχει επί της ουσίας διαδικασία διάγνωσης, αναγνώρισης και καταγραφής των επαγγελματικών ασθενειών. Ο μοναδικός ασφαλιστικός φορέας που δυνητικά μπορεί να αναγνωρίσει και να καταγράψει τα επαγγελματικά νοσήματα, το ΙΚΑ, αδυνατεί να δώσει στη δημοσιότητα αξιόπιστα στοιχεία, τη

στιγμή που ο αριθμός των πρόωγων συνταξιοδοτήσεων με την απολογία της «κοινής νόσου», αυξάνει θεαματικά τα τελευταία χρόνια (9.000 νέες αιτήσεις περίπου για την τετραετία 1995-1998 μόνο για την περιοχή της Αττικής).

Το 2003 αναγνωρίστηκαν από το ΙΚΑ συνολικά 39 επαγγελματικές παθήσεις, το 2004 αναγνωρίστηκαν 34 και το 2005 μόνο 30.

Η αναπαραγωγή υπηρεσιών Υγείας και Ασφάλειας της εργασίας ενταγμένων οργανικά σε ένα Ενιαίο Δημόσιο Σύστημα Υγείας, σε πρωτοβάθμιο, δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο επίπεδο οργάνωσης, οδηγεί αναγκαστικά σε ακύρωση κάθε προσπάθεια πρόληψης της επαγγελματικής νοσηρότητας, καθώς και στο ξεπούλημα της υγείας των εργαζομένων στο εμπορικό κεφάλαιο (Εξωτερικές Υπηρεσίες Προστασίας και Πρόληψης).

Γάιτνας εργάτης που εκτέθηκε σε ραδιενέργεια μεταφέρεται

Με την εμπορευματοποίηση των υπηρεσιών υγείας και ασφάλειας στην εργασία και τη μετάθεση της εργοδοτικής ευθύνης, αποσκοπούν στην όλο και μεγαλύτερη μείωση του κόστους που πρέπει να πληρώνει ο εργοδότης για την πρόληψη του επαγγελματικού κινδύνου.

Ετσι σήμερα, το κόστος της επαγγελματικής ασθένειας και του εργατικού ατυχήματος το επωμίζεται ο ίδιος ο εργαζόμενος, πληρώνει δηλαδή από την τσέπη του την αρρώστια ή

το κουσούρι που του προκάλεσε η εργοδοσία.

Οι πολιτικοί εκπρόσωποι του κεφαλαίου, προσπαθούν να πείσουν τους εργαζομένους ότι η κατάσταση που επικρατεί στους χώρους δουλειάς είναι το μοιραίο αποτέλεσμα, το αναγκαίο τίμημα της πρόοδου της τεχνολογίας και της βιομηχανικής ανάπτυξης. Πρόκειται για συνειδητή διαστρέφηση της αλήθειας, που στόχο έχει να αποπροσανατολίσει και να μετριάσει τις αντιδράσεις των εργαζομένων.

Διαδήλωση στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη μετά από εργατικό ατύχημα

ΟΑ - ΟΙ ΑΔΕΥΟΙ, ΟΑ ΑΔΕΥΟΙ, ΟΕΘ ΤΟΔΟΥ, ΟΥΟ ΠΤΙΕΘ

Οι αριθμοί που συγκλονίζουν

Από μελέτες και έρευνες που δημοσιεύθηκαν τα τελευταία χρόνια, προκύπτει ότι:

- ✓ Το 30% των περιστατικών άσθματος έχει επαγγελματική αιτιολογία.
- ✓ Το 10% των περιπτώσεων καρκίνου είναι επαγγελματικής προέλευσης.
- ✓ Το ποσοστό της επαγγελματικής βαρηκοΐας ξεπερνάει σε πολλούς κλάδους το 90%.
- ✓ Το 60% των μυοσκελετικών παθήσεων προέρχεται από τις κακές συνθήκες εργασίας.
- ✓ Αναμένεται θεαματική αύξηση μέχρι το 2025 των θανάτων μεταξύ των πρώην επαγγελματικά εκτεθειμένων σε ίνες αμιάντου (μην ξεχνάμε ότι πολλοί εργαζόμενοι σε εργοστάσια αμιάντου - τσιμέντου έχασαν τη ζωή τους από σχετιζόμενες με τον αμιάντο ασθένειες).

Καθημερινά χιλιάδες εργαζόμενοι πέφτουν θύματα του καπιταλιστικού κυνηγιού για τη μεγιστοποίηση του κέρδους, στις χώρες της ΕΕ και σε όλο τον κόσμο. Το 2005 υπολογίστηκε από τη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας, ότι περίπου 2.200.000 άνθρωποι, πεθαίνουν κάθε χρόνο σε όλον τον κόσμο, από τις επαγγελματικές ασθένειες και από τα εργατικά ατυχήματα, ποσοστό που αντιστοιχεί περίπου σε μια αύξηση της τάξης του 10%, σε σχέση με προηγούμενες εκτιμήσεις.

Επίσης, περίπου 270.000.000 άνθρωποι είναι σκακατεμένοι από εργατικά ατυχήματα και άλλα 160.000.000 εργαζόμενοι, είναι καθηλωμένοι στο κρεβάτι και υποφέρουν από ασθένειες που σχετίζονται άμεσα με την εργασία.

Κάθε τριάντα λεπτά ένας άνθρωπος πεθαίνει στην ΕΕ από σχετιζόμενες με την εργασία αιτίες. Αυτό ισοδυναμεί με περισσότερους από 150.000 θανάτους ετησίως που οφείλονται είτε στα εργατικά ατυχήματα (καταγράφονται περίπου 9.000 θάνατοι το χρόνο), είτε στις επαγγελματικές ασθένειες (142.000 θάνατοι το χρόνο).

Η δραματική αυτή κατάσταση πρέπει να σημάνει συναγερμό και ισχυροποίηση του μετώπου πάλης για την προστασία της υγείας, της σωματικής ακεραιότητας και της ζωής των εργαζομένων. Δεν πρέπει να επιτρέπουμε στις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, να σφετερίζονται

το αίμα των εργατών και συγκρώνως να καλλιεργούν αυτοπάτες επιχειρώντας να ταυτίσουν το εργοδοτικό με το εργατικό συμφέρον μέσα από κοινωνικούς διαλόγους και κάθε λογής συμβιβασμούς και συναινέσεις.

Πρέπει οι εργαζόμενοι να αντιπαρατεθούν μαζί τους, να τις απομονώσουν και συσπειρωμένοι στο ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, να διεκδικήσουν άμεσα:

- Την σύσταση και ενεργοποίηση ταξικών επιτροπών Υγείας και Ασφάλειας στους χώρους δουλειάς, όπου θα αναδεικνύουν και θα συνδέουν τα προβλήματα με τις πραγματικές αιτίες που τα γεννούν, δε θα αφήνουν να διεξάγεται εργασία όταν δεν εξασφαλίζονται οι όροι υγείας και ασφάλειας για τους εργαζομένους, θα συσπειρώνουν εργάτες στο πλαίσιο πάλης του ΠΑΜΕ.

- Την κατάργηση της εμπρορευματοποίησης της εργασιακής υγείας και ασφάλειας με την άμεση παύση των ιδιωτικών Υπηρεσιών Πρόληψης (ΕΞΥΠΠ) και τη δημιουργία Δημόσιων Υπηρεσιών Υγείας και Ασφάλειας της εργασίας ενταγμένων σε ένα Ενιαίο Δημόσιο Σύστημα Υγείας.

- Την κατοχύρωση της εργοδοτικής εισφοράς για την ασφαλιστική κάλυψη του επαγγελματικού κινδύνου, στο πλαίσιο ενός δημόσιου συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης, καθώς και τη διευρυμένη εφαρμογή του θεσμού των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων.

- Τον προσανατολισμό της Επιθεώρησης Εργασίας στον ουσιαστικό έλεγχο της εργοδοτικής ευθύνης και στη συνδυασμένη εφαρμογή του συνόλου της κατακτημένης νομοθεσίας.

- Την κατοχύρωση του 35ωρου - 5νθημερου - 7ωρου με παράλληλη ουσιαστική αύξηση του μισθού.

- Το τσάκισμα της εργοδοτικής τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς.

- Την κατοχύρωση δημόσιας - δωρεάν καθολικής Κοινωνικής Ασφάλισης και υγείας.

Ο κύκλος των θανάτων και των θυμάτων της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης θα συνεχίζεται όμως, όσο θα υπάρχουν οι αιτίες που τον τροφοδοτούν. Η ουσιαστική βελτίωση του εργασιακού περιβάλλοντος και των συνθηκών εργασίας είναι άρρηκτα δεμένες με τη μαζική αμφισβήτηση του δικοματικού μονόδρομου, τη σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και τους πολιτικούς εκφραστές του, τη ριζική αλλαγή του συσχετισμού σε κοινωνικοπολιτικό επίπεδο υπέρ των δυνάμεων της εργασίας.

Απαιτεί σε τελευταία ανάλυση την ανάπτυξη αγωνιστικών πρωτοβουλιών στην κατεύθυνση της ενιαίας δράσης και συσπειρώσεως των εργαζομένων μέσα από το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, για την εκπλήρωση όχι μόνο της ιστορικής αποστολής της εργατικής τάξης αλλά και του χρέους της απέναντι στα θύματα αυτής της εφιαλτικής εκμετάλλευσης.

Άγριο κατά κεφαλήν χαράτσι για την Υγεία

Σε γδάρτη των λαϊκών στρωμάτων στην ώρα της ανάγκης για υπηρεσίες Υγείας έχει μετατραπεί το ξεγύμνωμα της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας (ΠΦΥ) από τις μακροχρόνιες -και εναλλασσόμενες από τις κυβερνήσεις και της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ- πολιτικές λιτότητας στο χώρο της Υγείας.

Η λαϊκή οικογένεια καταβάλλει το 79,2% και τα ασφαλιστικά ταμεία το 16,7% της κατά Κατά Κεφαλήν Δαπάνης Υγείας (ΚΚΔΥ) της ΠΦΥ στη χώρα μας, ενώ το κράτος περιορίζεται μόλις στο 4,1% της παραπάνω δαπάνης. Κι αναμένεται ακατάσχετη -στην κυριολεξία- αιμορραγία για τα λαϊκά νοικοκυριά και τα ασφαλιστικά ταμεία, καθώς με το νομοσχέδιο για την ΠΦΥ (δόθηκε στη δημοσιότητα στις 24.1.2008) εξισώνονται ο δημόσιος και ο ιδιωτικός τομέας, με τη δημιουργία ενός κοινού δημόσιου και ιδιωτικού δικτύου ΠΦΥ και όλη η χρηματοδότηση της ΠΦΥ φορτώνεται στα Ταμεία.

Τα παραπάνω στοιχεία έχουν κωδικοποιηθεί από τον καθηγητή του ΤΕΙ Καλαμάτας Νίκο Πολύζο και περιλαμβάνονται στο βιβλίο «Χρηματοοικονομική Δίκαιη Μονάδα Υγείας». Η Κατά Κεφαλήν Δαπάνη Υγείας (ΚΚΔΥ) στην Ελλάδα το 2006 ανήλθε σε 2.400 ευρώ. Το στοιχείο αυτό αποκτά

ιδιαίτερη σημασία, καθώς ο ΟΟΣΑ δεν έδωσε στοιχεία για τις δαπάνες Υγείας στην Ελλάδα το 2006, αφού δεν είχε ενημερωθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες της Ελλάδας. Ο ΟΟΣΑ είχε δώσει στοιχεία για τις δαπάνες Υγείας του 2005, αλλά με βάση την πρώτη αναθεώρηση του ΑΕΠ, και είχε υπολογίσει την ΚΚΔΥ σε 2.028 ευρώ (εκ των οποίων το 57,2% ήταν ιδιωτικές δαπάνες).

Οι προσεγγίσεις του Νίκου Πολύζου γίνονται με στοιχεία πριν την αναθεώρηση του ΑΕΠ και δείχνουν την αλματώδη αύξηση των ιδιωτικών δαπανών Υγείας που προσεγγίζουν το 50% των συνολικών δαπανών Υγείας.

Ταυτόχρονα, ο επιμερισμός της ΚΚΔΥ δείχνει το άγριο χαράτσι των μελών των λαϊκών νοικοκυριών για υπηρεσίες ΠΦΥ.

- Από τα 2.400 ευρώ, τα 1.200 (50%) βγαίνουν από την τσέπη των ασθενών και από αυτά τα 720 ευρώ (30%) είναι για ΠΦΥ.

- Από τα 720 ευρώ τα 570 ευρώ (79,2%) βγαίνουν κατευθείαν από την τσέπη των ασθενών,

120 ευρώ (16,7%) πληρώνονται από τα Ταμεία και 30 ευρώ (4,1%) απ' το κράτος.

- Τα 720 ευρώ (30% της συνολικής ΚΚΔΥ) κατευθύνονται «πλησίον του 50% στον ιδιωτικό και 10% στο κρατικό -ΕΣΥ- τομέα», όπως σημειώνει ο συγγραφέας.

Τα λαϊκά νοικοκυριά καταβάλλουν και 390 ευρώ για τη νοσοκομειακή περίθαλψη, έναντι 320 ευρώ του κράτους και 250 ευρώ των ασφαλιστικών ταμείων. Προκύπτει, δηλαδή, ότι το 80% της συνολικής κρατικής δαπάνης καλύπτει μόνο τη νοσοκομειακή δαπάνη.

Η συμμετοχή του κράτους στη συνολική ΚΚΔΥ έχει περιοριστεί μόλις στο 17% και το 33% έχει μετακινηθεί στα ασφαλιστικά ταμεία. Από επεξεργασία των στοιχείων του βιβλίου για τις δαπάνες Υγείας των ασφαλιστικών ταμείων προκύπτει ότι αυτές εφαρμόζονταν την περίοδο 1998 - 2006, καθώς αυξάνονταν από χρόνο σε χρόνο με μέσο ρυθμό 27,5%, και από 907,7 εκ. ευρώ εκτινάχθηκαν στα 6,33 δισ. ευρώ.

Η μετακύλιση των δαπανών Υγείας πρωτίστως στους ασθενείς -και δευτερευόντως στα Ταμεία- αναγκάζει μια οικογένεια με 3 ή 4 άτομα να πληρώνει 1.600 ευρώ το χρόνο για περίθαλψη.

Όπως αναφέρεται στη μελέτη: «Η μέση ελληνική οικογένεια ξόδευε για περίθαλψη 1.200 περίπου ευρώ το 1999 (400 έως 800 ευρώ κατά άτομο). Σε τιμές του 2004 εκτιμάται ότι το κάθε ελληνικό νοικοκυριό ξόδευε αντίστοιχα πάνω από 1.600 ευρώ (ανάλογα με τα μέλη της οικογένειας, 600 έως 1.000 ευρώ κατά άτομο), χωρίς να καθίσταται εφικτό να γνωρίζουμε τα ποσοστά για ασφάλιση και αντίστοιχα για περίθαλψη. Σημαντικό είναι να αναφερθεί η κατανομή των δαπανών αυτών: 20% για φάρμακα, 30% σε οδοντιάτρους, 25% σε γιατρούς, 12% σε νοσοκομεία και 13% στα υπόλοιπα. Φαίνεται, λοιπόν, ότι οι οικογενειακοί προϋπολογισμοί καλύπτουν την έλλειψη χρηματοδότησης της πολιτείας και των ασφαλιστικών ταμείων σε οδοντιατρική και γενικότερα Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (πάνω από 50%)».

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, οι διάφορες μελέτες που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια υπολογίζουν τις ιδιωτικές δαπάνες κοντά στο 5% του ΑΕΠ.

Η συνολική ιδιωτική Κατά Κεφαλήν Δαπάνη Υγείας εκτινάχτηκε σε 1.200 ευρώ το 2006, εκ των οποίων τα 570 ευρώ είναι για τη γύμνια της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας

Ποιος πληρώνει τα μεγάλα έργα

Σήμερα, βρίσκονται σε εξέλιξη μια σειρά μεγάλων έργων, όπως οι οδικοί άξονες ΠΑΘΕ (Πατρών - Αθήνας - Θεσσαλονίκης - Ευζώνων), Εγνατία Οδός, Τρίπολης - Καλαμάτας, Τρίπολης - Σπάρτης, το σιδηροδρομικό δίκτυο Αθηνών - Θεσσαλονίκης - Ευζώνων, οι επεκτάσεις του Μετρό της Αθήνας, το Μετρό Θεσσαλονίκης, οι προεκτάσεις του προαστιακού, οι ξενοδοχειακές μονάδες ΠΟΤΑ, περιοχής Ρωμανού, στη Μεσσηνία.

Άμεσα ξεκινούν η Ιονία Οδός και το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης. Επίσης, από το Δ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης προβλέπονται κι άλλα περιφερειακά έργα ολοκλήρωσης υποδομών, όπως μαρίνες, δίκτυα ύδρευσης και αποχέτευσης, ενεργειακά έργα (δίκτυα φυσικού αερίου), σχολικά κτίρια και νοσοκομεία.

Ένα μεγάλο κομμάτι των εργαζομένων του κλάδου απασχολείται σ' αυτά τα έργα.

Η Ομοσπονδία και το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα δε βλέπει αυτά τα έργα μόνο από την πλευρά της απασχόλησης, αλλά και ποιον εξυπηρετούν, ποιος πληρώνει για την κατασκευή τους, ποιος κερδίζει από την εκμετάλλευση λειτουργίας τους, ποιος εν τέλει «θα πληρώσει το μάρμαρο».

Η εμπειρία μας λέει ότι, με αφορμή την επιτάχυνση των έργων, καταπατήθηκαν βασικές κατακτήσεις και δικαιώματα των εργαζομένων, επιχειρήθηκε η ανατροπή των εργασιακών σχέσεων.

Για το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα τα έργα αυτά τα πληρώνει ο λαός εξολοκλήρου από τη τσέπη του και στο στάδιο της κατασκευής, αλλά και κατά τη διάρκεια της χρήσης τους. Το αεροδρόμιο της Αθήνας, η Αττική Οδός, η γέφυρα Ρίου - Αντιρρίου, είναι από τα παραδείγματα που τα έργα πληρώθηκαν από τον ελληνικό λαό για την κατασκευή τους και επιπλέον πληρώνουμε τα δυσβάστακτα δόδια για λογαριασμό των μεγάλων κατασκευαστών, με τις λεόντειες, μακροχρόνιες συμβάσεις που υπέγραψαν οι κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ.

Μια από τις σήραγγες στην περιοχή Τιθορέας - Καλλιδρόμου, στο πέταλο του Μαλιακού

Οι αγώνες και η ανταπόκριση των εργαζομένων

Στις πρόσφατες απεργιακές κινητοποιήσεις, μετά από την επιμονή της Διοίκησης της Ομοσπονδίας μας και των τοπικών στελεχών του ΠΑΜΕ, με τις επαναλαμβανόμενες επισκέψεις στα εργοτάξια, η συμμετοχή των εργαζομένων στις απεργίες ήταν σχεδόν καθολική και ικανοποιητικός αριθμός πήρε μέρος στις συγκεντρώσεις του ΠΑΜΕ, στη Λαμία, τα Γιάννενα.

Ήταν ένα σημαντικό και ελπιδοφόρο βήμα για την οργάνωση των εργατών στη σύνδεσή τους με το υπόλοιπο συνδικαλιστικό κίνημα. Βήματα που πρέπει να ολοκληρωθούν, με την οργάνωση στους τόπους δουλειάς, να ξεπεραστούν οι διαταγμοί και οι επιφυλάξεις.

Ετσι αναπόσπαστο τμήμα της πάλης του ταξικού κινήματος αποτελεί:

Α) Η διεκδίκηση έργων υποδομής που να υπηρετούν τις λαϊκές ανάγκες ενάντια στην εμπορευματοποίηση

της γης και του φυσικού πλούτου της χώρας.

Β) Τα δημόσια έργα και η λαϊκή κατοικία, είναι δημόσια κοινωνικά αγαθά και όχι εμπόρευμα.

Διεκδικούμε:

1. Προγραμματισμό και ιεράρχηση κατασκευής των έργων σύμφωνα με τις επείγουσες ανάγκες των λαϊκών οικογενειών (π.χ. αντιπλημμυρική

προστασία, αντισεισμική θωράκιση) και την προστασία του περιβάλλοντος.

2. Τα έργα να παρέχουν την ασφάλεια των χρηστών, την ποιότητα και την ασφάλεια των εργαζομένων.

3. Την αναβάθμιση της ποιότητας και της ταχύτητας των έργων, με ταυτόχρονη τήρηση των ωραρίων, ημερομισθίων και γενικότερα των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας.

4. Την άμεση και δραστική μείωση των επιβαρύνσεων του λαού από τέλη και κατάργηση των διοδίων.

Είναι φανερό, ότι σήμερα τα μεγάλα έργα γίνονται σε εντελώς αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που εμείς παλεύουμε. Γίνονται για να εξυπηρετήσουν βασικές ανάγκες του καπιταλισμού με σκοπό την αύξηση της κερδοφορίας των κεφαλαιοκρατών, των μεγαλοεργολάβων.

Για παράδειγμα, στο νομό Φθιώτιδας, όπου σήμερα εκτελείται ο κύριος όγκος των μεγάλων έργων, αυτά δεν προσφέρουν σχεδόν τίποτα. Αντίθετα, δέχονται ισχυρό κτύπημα οι μικρομεσαίες τουριστικές εκμεταλλεύσεις και αυξάνεται η ανεργία, μια και η απασχόληση του ντόπιου εργατικού δυναμικού είναι ελάχιστη.

Οι μεταφορές είναι ένας ακόμα χρυσοφόρος τομέας δράσης του κεφαλαίου. Χρυσόφορος τόσο στη διάρκεια της κατασκευής, όσο και κατά τη λειτουργία τους. Τα κέρδη των κατασκευαστικών εταιρειών, που είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο, αυξήθηκαν για το 2006 κατά 115%. Για το κεφάλαιο η μετακίνηση από δικαίωμα γίνεται εμπόρευμα.

Γ' αυτό και από τις 2 Απριλίου μπαίνουν αυξήσεις - φωτιά στα δόδια 45% έως και 180% με ταυτόχρονη παράδοση της εκμετάλλευσής τους και μάλιστα προκαταβολικά στους μεγαλοεργολάβους κατασκευαστές.

Η διαδρομή Αθήνα - Θεσσαλονίκη με επιστροφή στοιχίζει πλέον όσο ένα μεροκάματο ανειδίκευτου εργάτη (28,8 ευρώ). «Το μάρμαρο», λοιπόν, καλείται να πληρώσει ο λαός για λογαριασμό και προς όφελος του κεφαλαίου, με τις συμβάσεις παραχώρησης με τα ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Ιδιωτικού και Δημοσίου Τομέα).

Η Ομοσπονδία Οικοδόμων και τα προβλήματα στα εργοτάξια

Εκεί όπου συγκεντρώνεται μεγαλύτερη δραστηριότητα αυτή την περίοδο είναι στους αυτοκινητοδρόμους στο Μαλιακό, σε Τρίπολη - Καλαμάτα, στο Αρτεμίσιο και στην Εγνατία Οδό στο δε σιδηροδρομικό δίκτυο στα τμήματα Κορίνθου - Πάτρας, σε όλο το δίκτυο του Ν. Φθιώτιδας και στη νέα σιδηροδρομική γραμμή Μουζάκι.

Τον τελευταίο χρόνο η Διοίκηση της Ομοσπονδίας αύξησε την παρουσία της στους χώρους αυτούς μια και συγκεντρώνουν μεγάλα τμήματα των εργαζομένων, με πολλά και σημαντικά προβλήματα. Οι εργαζόμενοι στα έργα αυτά είναι από όλα τα μέρη της Ελλάδας, και οικονομικοί μετανάστες που μεταφέρονται από έργο σε έργο.

Με αρκετούς από αυτούς είχαμε ξανασυναντηθεί, στο Μετρό της Αθήνας, στην κατασκευή

του Αεροδρομίου των Σπώνων, στα Ολυμπιακά Έργα, αλλά και με νέους εργαζομένους.

Η ανταπόκριση στην παρουσία της Ομοσπονδίας ήταν θετική.

Στόχος μας, η οργάνωση των εργαζομένων στους τόπους δουλειάς και η κινητοποίησή τους για τη λύση των προβλημάτων, εργοταξιακών, κλαδικών και συνολικότερων που αντιμετωπίζουν. Να σημειώσουμε όμως ότι χωρίς και τη δική τους συμμετοχή και δράση δεν θα έχουμε αποτέλεσμα. Ο φόβος είναι όπλο στα χέρια του εργοδότη, τον ενθαρρύνει για να γίνεται όλο και πιο επιθετικός, πιο σκληρός απέναντί μας.

Προβλήματα όπως:

- Οι συνθήκες διαβίωσης
- Η εφαρμογή των κλαδικών συμβάσεων εργασίας
- Η εφαρμογή μέτρων Υγιεινής και Ασφάλειας

- Η καταπίεση ωραρίων εργασίας
- Το κλέψιμο της ασφάλισης
- Η δουλειά τα Σάββατα και τις Κυριακές.

Οι εταιρείες δημιουργούν οικισμούς μέσα στα εργοτάξια έτσι ώστε να ελαχιστοποιήσουν τα έξοδα διαμονής και μεταφοράς που είναι υποχρεωμένες να καταβάλουν από τη μια, αλλά και να πετύχουν την παράταση των ωραρίων από την άλλη.

Ετσι τα 10ωρα και 12ωρα γίνονται επακόλουθα, και σε συνθήκες στρατωνισμού (από τη δουλειά για ύπνο και από το κρεβάτι στη δουλειά) εμφανίζεται από πλευράς της εργοδοσίας ότι οι εργαζόμενοι επιδιώκουν την παράταση του χρόνου εργασίας.

Όσοι από τους εργαζομένους δεν έχουν δικά τους μέσα μεταφοράς, δεν έχουν δυνατότητα να μετακινηθούν παρά μόνο στο πλαίσιο που ορί-

ζουν οι εταιρείες, δεν έχουν τη δυνατότητα να έρθουν σε επαφή με την τοπική κοινωνία, να έχουν πρόσβαση στην ψυχαγωγία, στο συνδικαλισμό, σε κοινωνικές εκδηλώσεις.

Η μεταφορά των εργαζομένων σε πολλές περιπτώσεις γίνεται με παλιά και ακατάλληλα μέσα, με τον κίνδυνο μαζικών ατυχημάτων.

Ιδιαίτερα προβλήματα αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι μέσα στις στοές, με τα εξαντλητικά ωράρια (αντί για τρεις βάρδιες εφαρμόζονται δύο 12ωρες βάρδιες), με τη χρησιμοποίηση ακατάλληλων μηχανημάτων, την έλλειψη επαρκών μέτρων Υγιεινής και Ασφάλειας. Ανύπαρκτα ρεπό και μη εφαρμογή του πενθημέρου, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Επικρατεί καθεστώς τρομοκρατίας σε κάθε κίνηση των εργατών στο χώρο δουλειάς αλλά και εκτός αυτής. Η ανασφάλιστη εργασία ανθεί κυρίως στους υπεργολάβους.

Λαϊκή αφαιμαξη και με την αύξηση των διοδίων

Ακριβότερο κατά 45% έως και 180% υποχρεώνεται να πληρώνει από σήμερα ο λαός το χαράτσι των διοδίων στα περισσότερα τμήματα του εθνικού οδικού δικτύου. Και φυσικά αυτό δεν είναι τυχαίο. Συμβαίνει, επειδή ο ένας μετά τον άλλο οι οδικοί άξονες παραδίδονται σε μεγάλους κατασκευαστικούς ομίλους. Συμβαίνει επειδή τα μεγάλα έργα, αν και θα έπρεπε να είχαν γίνει εδώ και αρκετά χρόνια, κεραιούνται, κατασκευάζονται και λειτουργούν με τη λογική των Συμπράξεων Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα και με κριτήριο την κερδοφορία του κεφαλαίου και όχι για την εξυπηρέτηση των αναγκών της λαϊκής οικογένειας. Και ενώ ο λαός τα χρηματοδοτεί από την άγρια φορολογία που του γίνεται και τα κατασκευάζει με το δικό του ιδρώτα -πολλές φορές και το αίμα του- τώρα αναγκάζεται να χρυσοληρώσει ξανά και τη χρήση τους.

Υπεύθυνοι για τις αντιλαϊκές αυτές αποφάσεις είναι και η κυβέρνηση της ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, που μαζί ψήφισαν τις έξι περιβόητες «συμβάσεις παραχώρησης». Στην κυριολεξία, στον τομέα αυτόν διεξάγεται μια διαρκής αντιλαϊκή «σκυταλοδρομία». Το ένα κόμμα ολοκληρώνει αυτό που ξεκινά το άλλο: Οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ υλοποίησαν τις αποικιοκρατικού τύπου συμβάσεις για το Αεροδρόμιο Σπάτων, την Αττική Οδό και τη γέφυρα Ρίου - Αντιρρίου, που δημοπράτησε η κυβέρνηση της ΝΔ και τώρα η κυβέρνηση της ΝΔ υλοποιεί τις συμβάσεις για τους οδικούς άξονες, που δημοπράτησε το ΠΑΣΟΚ. Υπεύθυνος βέβαια είναι και ο ΛΑΟΣ, που «πρόλαβε» να ψηφίσει στη Βουλή την... τελευταία από τις έξι ληστρικές «συμβάσεις παραχώρησης».

Πρόκειται για συμβάσεις λαϊκής αφαιμαξης. Οι ιδιωτικοί κατασκευαστικοί όμιλοι δε συμμετέχουν με ίδια κεφάλαια στο συνολικό κατασκευαστικό κόστος παρά με κάποια αστειά ποσοστά που κυμαίνονται γύρω στο 7% με 9%. Την ίδια στιγμή τους παραχωρούνται προκαταβολικά οι εισπράξεις των διοδίων οδικών τμημάτων που κατασκευάστηκαν με χρήματα αποκλειστικά του ελληνικού λαού, στα οποία μάλιστα επιβάλλουν και αυθαίρετες αυξήσεις! Παράλληλα: Το ελληνικό Δημόσιο πληρώνει με «ζεστό» χρήμα περίπου το 30% του κατασκευαστικού κόστους, ενώ τους παραδίδει και έτοιμα τμήματα εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ που ήδη κατασκευάζονται με χρήματα του λαού (όπως το πέταλο του Μαλιακού) στα οποία οι όμιλοι θα επιβάλλουν και εκεί πανάκριβα διοδία. Και βέβαια τα έργα αυτά είναι έτσι σχεδιασμένα, ώστε να διευκολύνουν τις ευρύτερες βλέψεις του μεγάλου κεφαλαίου για την εμπορευματοποίηση της γης εκατέρωθεν των εθνικών οδικών αξόνων.

Στο παράδειγμα των οδικών αξόνων, συμπυκνώνεται ανάγλυφα ολόκληρη η πολιτική που εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Μια πολιτική που ιδιωτικοποιεί τα πάντα, ώστε να θησαυρίζουν κάποιοι μεγάλοι όμιλοι, φορτώνοντας όλο και νέα βάρη στο λαό, ο οποίος ήδη ζει με το φάσμα της ανεργίας, με όλο και πιο πολύ «πελεκημένα» τα ασφαλιστικά του και τα εργασιακά του δικαιώματα και με αυξήσεις 1 ευρώ το χρόνο στο μεροκάματο! Το ταξικό εργατικό κίνημα αποτελεί την εξαιρεση στο σκηνικό αυτό, καθώς αγωνίζεται για έργα και υποδομές που πρέπει να αναλάβει το κράτος, χωρίς να επιβαρύνεται ο λαός και το περιβάλλον. Για κατάργηση όλων των διοδίων.

Ο αθλητισμός είναι δικαίωμα, όχι εμπόρευμα

«**Σ**το βαθμό που το αθλητικό έχει βιομηχανοποιηθεί, έχει χαθεί σιγά σιγά η ομορφιά που γεννιέται από τη χαρά που νιώθει κανείς μονάχα γιατί παίζει. Το επαγγελματικό ποδόσφαιρο καταδικάζει οτιδήποτε είναι άχρηστο και είναι άχρηστο οτιδήποτε δεν αποφέρει κέρδη. Το παιχνίδι έχει μετατραπεί σε θέαμα με λίγους πρωταγωνιστές και πολλούς θεατές, σε ποδόσφαιρο για κοίταγμα. Και το θέαμα έχει μετατραπεί σε μια από τις πιο επικερδείς οικονομικές δραστηριότητες στον κόσμο. Δεν οργανώνεται για να γίνει παιχνίδι, αλλά για να αποφευχθεί το παιχνίδι. Οι τεχνοκράτες του επαγγελματικού αθλητισμού επέβαλαν ένα ποδόσφαιρο καθαρής ταχύτητας και πολλής δύναμης, που απεμπολεί την απόλαυση, ατροφεί τη φαντασία και απαγορεύει το θρόσος».

Ο Εντουάρντο Γκαλεάνο, στο βιβλίο του «Τα γίλια πρόσωπα του ποδοσφαίρου» (εκδ. «Ελληνικά Γράμματα») περιγράφει εύστοχα και ουσιαστικά τη μετάλλαξη του ποδοσφαίρου, από χαρά, δημιουργία και απόλαυση σε υποχρέωση και βιομηχανοποιημένο προϊόν. Και μπορεί η περιγραφή να έγινε για το λαοφιλέστερο των αθλημάτων αλλά -η ουσία της- κάλλιστα μπορεί να αποδώσει την εικόνα, εν γένει του αθλητισμού. Μιας ακόμα ανθρώπινης δραστηριότητας που διαστρεβλώθηκε για να εξυπηρετήσει το σύστημα και τους σκοπούς του.

«Είναι πολλά τα λεφτά, Αρη»

«Δεν είμαστε απλά μια ποδοσφαιρική ομάδα, είμαστε ένα διεθνές εμπορικό σήμα και η οικοδόμηση αυτού του σήματος είναι πολύ σημαντική. Είμαστε ένοχοι. Δεν έχουμε κανένα υψηλό ιδανικό σε αυτά που πάμε να πετύχουμε. Ομως, για να ανταγωνιστούμε σε διεθνή βάση, δεν μπορούμε να είμαστε καθισμένοι σε μια καρέκλα». Η κενή αυτή παραδοχή ανήκει σε στελέχη της Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ (εκ των πλέον κερδοφόρων ποδοσφαι-

ρικών εταιρειών στον κόσμο) και είχε δοθεί ως απάντηση στις κατηγορίες - διαπιστώσεις πολλών ότι η ομάδα έχει μετατραπεί σε μια μηχανή μάρκετινγκ και κερδών. Στο πλαίσιο του ανταγωνισμού δεν χωρούν αξίες και ιδανικά αλλά προϊόντα (πιστωτικές κάρτες, κανάλια, εστιατόρια, ξενοδοχεία κλπ.).

Για να λειτουργήσει αποδοτικότερα το σύστημα, έχουν φροντίσει να στήσουν ολόκληρους μηχανισμούς στήριξης που προωθούν - επιβάλλουν τη φιλοσοφία τους. Από τους βασικότερους, η παραμορφωμένη εικόνα του αθλητή, ο οποίος μετατρέπεται σε σταρ, σ' ένα είδωλο που πλάσσει καταναλωτικά προϊόντα.

«Κάθε εταιρεία θέλει να ξέρει ο καταναλωτής ότι οι καλύτεροι αθλητές του κόσμου χρησιμοποιούν προϊόντα της. Και όταν πηγαίνει να φωνάξει του έρχεται κατευθείαν στο μυαλό το όνομα της εταιρείας» (Ρικ Μπάρτον, διευθυντής του τμήματος αθλητικού «marketing» στο Πανεπιστήμιο του Ορεγκόν). Γι' αυτό εταιρείες κάθε είδους ξοδεύουν αμύθητα ποσά, ώστε να συνδέσουν τ' όνομα κάποιου προϊόντος τους με έναν αναγνωρίσιμο αθλητή.

Αναγνωρίσιμος (δηλαδή αρκετά προβεβλημένος) από το σύστημα είναι αυτός που κερδίζει και κάνει ρεκόρ. Για να τα πετύχει αυτά, να εισπράξει τ' ανταλλάγματα και γενικώς ν' αντεπεξέλθει, καταφεύγει στο ντοπίασμα. Στο αλταβερσί αυτό και την αγοράία λογική, τίποτα δεν είναι επιλήψιμο.

Ο Ολυμπιονίκης της σκοποβολής σε Ατλάντα και Σιδνεί, Μάικλ Ντάμοντ, είχε δηλώσει πριν από τους Ολυμπιακούς Αγώνες (ΟΑ) στην Αθήνα, ότι προτίθεται ν' αλλάξει το όνομά του με ληξιαρχική πράξη και να υιοθετή-

σει το όνομα ενός χορηγού, φυσικά με το αζημίωτο... Ενημέρωσε, λοιπόν, εύρωστες εταιρείες ότι τους προσφέρει «μια μοναδική ευκαιρία το όνομά τους να περάσει στην Ιστορία ως κάτοχος χρυσού μεταλλίου»!... «Αν με χορηγούσε η Κόκα Κόλα, για παράδειγμα, θα μπορούσα να λέγομαι Μάικλ Κόκα Κόλα Ντάμοντ, δεν είναι κάτι φοβερό» δήλωσε...

«Φυσιολογικό» γεγονός είναι σημαντικοί αθλητές, εναντι οικονομικών ανταλλαγμάτων, ν' αποκτούν νέα πατρίδα. Π.χ. ο Κίπκετερ (παγκόσμιος ρέκορντμαν στα 1.500 μ.) από Κενυάτης «έγινε» Δανός, η συμπατριώτισσα του Κίρβα (800 μ.) Φινλανδέζα, ο Γκανέζος Πραχ (μήκος) Γερμανός, κλπ. Ο κατάλογος είναι πολύ μακρύς. Μάλιστα, υπάρχουν και αθλητές που έχουν αλλάξει 2-3 πα-

τρίδες... Στην Ελλάδα δεν υπάρχουν -επίσημα- μεταεγγραφές, γιατί... υπάρχουν πρόνοιες και ριζές...

Στους ΟΑ το 2004 άλλαξε «και μάλιστα χωρίς προειδοποίηση» η ώρα διεξαγωγής του γυναικείου αγώνα μπάσκετ Ελλάδας - ΗΠΑ, μετά από απαίτηση του τηλεοπτικού αμερικανικού δικτύου NBC. Στις εισόδους των σταδίων, οι υπηρεσίες φύλαξης απαγόρευαν την είσοδο σε όσους είχαν προϊόντα (π.χ. αναψυκτικά ή νερά) άλλης μάρκας πλην του χορηγού... Και η αλυσίδα έχει πάρα πολλούς κρίκους ακόμα.

Για τον άνθρωπο, όχι για τα κέρδη

Και ο αθλητισμός (με τη σύμπραξη κυβερνήσεων, κάθε είδους φορέα -εναρμόνιστο στο σύστημα εξουσίας- και βέβαια την καθοριστική βοήθεια της πλειοψηφίας των ΜΜΕ) λειτουργεί με

αγοραία λογική και μοναδικό «θεό» το κέρδος.

Σε ημερίδα του Ιδρύματος Κόκακλα (Σεπτέμβρης 2002), ο τότε υπουργός Πολιτισμού, Ε. Βενιζέλος, έλεγε: «Ο αθλητισμός όπως και ο πολιτισμός ανήκουν σε ένα εξαιρετικά γόνιμο και κερδοφόρο πεδίο επιχειρηματικής και γενικότερα οικονομικής δραστηριότητας, που είναι αυτό που ονομάζουμε συνήθως η οικονομία του ελεύθερου χρόνου. Ο ελεύθερος χρόνος, ως αντικείμενο οικονομικής δραστηριότητας, έχει τεράστιο ενδιαφέρον. Όλο αυτό που λέγεται ελεύθερος χρόνος για ψυχαγωγία, συγκροτεί μια τεράστια αγορά υπηρεσιών και αγαθών και διαμορφώνει πολύ σημαντικά οικονομικά μεγέθη».

Από την πλευρά του ο τότε υπουργός Ανάπτυξης, Ακης Τσοχατζόπουλος, πρόσθετε: «Είναι ώριμες οι συνθήκες να δούμε σε οικονομική, επαγγελματική, αλλά και αναπτυξιακή βάση, τη λειτουργία, μέσω επιχειρήσεων, της παραγωγής αθλητικού προϊόντος, πάσης μορφής, σε όλα τα αθλήματα, αλλά και στη λεγόμενη δευτερεύουσα αθλητική αγορά (υποδομές, προϊόντα). Πρόκειται για μια τεράστια αγορά».

Την ίδια φιλοσοφία και στρατηγική ακολουθούν και οι διάδοχοί τους. Απαντες αντιμετωπίζουν τον αθλητισμό ως «βιομηχανία του ελεύθερου χρόνου και του θεάματος», κατηγορία στην οποία τον ενέταξε «και επίσημα πλέον» η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αντί, λοιπόν, το κράτος να εξασφαλίζει το δικαίωμα του λαού στη ΔΩΡΕΑΝ άθληση (που ο σύγχρονος χρόνος και του θεάματος), κατηγορία στην οποία τον ενέταξε «και επίσημα πλέον» η Ευρωπαϊκή Ένωση. Αντί, λοιπόν, το κράτος να εξασφαλίζει το δικαίωμα του λαού στη ΔΩΡΕΑΝ άθληση (που ο σύγχρονος χρόνος και του θεάματος), κατηγορία στην οποία τον ενέταξε «και επίσημα πλέον» η Ευρωπαϊκή Ένωση. Αντί, λοιπόν, το κράτος να εξασφαλίζει το δικαίωμα του λαού στη ΔΩΡΕΑΝ άθληση (που ο σύγχρονος χρόνος και του θεάματος), κατηγορία στην οποία τον ενέταξε «και επίσημα πλέον» η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Γ. Καντζιμέρης

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ

Το φιάσκο των ΗΠΑ στο Ιράκ

Κάθε δευτερόλεπτο πολέμου στοιχίζει 2.000 δολάρια στην αμερικανική οικονομία. Το ετήσιο κόστος του πολέμου ανέρχεται σε 200 δισ. δολάρια, όταν το σύστημα Υγείας που θα κάλυπτε όλους τους Αμερικανούς θα χρειαζόταν 100 δισ. δολάρια

Δύσκολα θα μπορούσε έστω και να το διανοηθεί κάποιος, όταν η στρατιωτική μηχανή των ΗΠΑ εξαπέλυε την εκστρατεία «Σοκ και Δέος» εναντίον του Ιράκ, ότι πέντε χρόνια μετά η «ατραπός» του Ιράκ θα είχε εξελιχθεί με τέτοιο τρόπο που να δυσκολεύεται η απρόσκοπτη προώθηση των συμφερόντων τους.

Το κόστος του πολέμου, σε ό,τι αφορά τόσο στην παγκόσμια θέση των ΗΠΑ ως ιμπεριαλιστικής δύναμης όσο και στην ασθμαίνουσα οικονομία και την κατακρήμνιση του δολαρίου, έχει ήδη επισκιάσει τη ζημία που είχε προκληθεί από την επέμβαση και τον πόλεμο στο Βιετνάμ, τέσσερις δεκαετίες πριν. Εξάλλου, έχει ήδη διαρκέσει περισσότερο από τον Αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο, τον Α΄ και τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τον πόλεμο της Κορέας. Ακόμη και στην περίπτωση του Βιετνάμ μετά την παρέλευση της πενταετίας η σταδιακή απόσυρση των αμερικανικών δυνάμεων είχε ήδη ξεκινήσει...

Ο «πόλεμος επιλογής», που είναι μία εκδήλωση της τεράστιας και οπλικής και τεχνολογικά ασύγκριτης μέχρι σήμερα αμερικανικής πολεμικής μηχανής, δεν έχει οδηγήσει μόνο τα μισθοφορικά στρατεύματα των ΗΠΑ σε κρίσιμη κατάσταση, αλλά και τον ίδιο τον αμερικανικό λαό σε «νευρικό κλονισμό», καθώς καλείται να πληρώσει όχι μόνο το κόστος των πολεμικών επιχειρήσεων αλλά και τη διατήρηση της στρατιωτικής υπεροπλίας των ΗΠΑ έναντι των άλλων ιμπεριαλιστικών χωρών αλλά και χωρών που επιχειρούν να αναδειχθούν σε «μεγάλες δυνάμεις».

Δεν είναι τυχαίο ότι κατά τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις που έγιναν μέσα στη βδομάδα στις ΗΠΑ, για τα πέντε χρόνια του πολέμου στο Ιράκ, εκτός από τα στρατολογικά γραφεία σε διάφορες πόλεις της αμερικανικής επικράτειας, στην

Αμερικανός ντυμένος με στολή του στρατού διασχίζει το έδαφος των ΗΠΑ με τα πόδια, αμειρώνοντας κάθε μίλι σε καθένα νεκρό Αμερικανό στρατιώτη στο Ιράκ. Ηδη έχει βαδίσει επί 2.122 μίλια και συνεχίζει...

Η πόλη των σκηνών στην Καλιφόρνια

Το κόστος του πολέμου στο Ιράκ ανέρχεται μέχρι στιγμής περίπου στη συνολική αξία των ενέσεων ρευστότητας που έχουν πραγματοποιήσει όλες οι κεντρικές τράπεζες παγκοσμίως, προκειμένου να ηρεμήσουν -έστω βραχυπρόθεσμα- τις διεθνείς χρηματαγορές. Μία πιστωτική κρίση, η οποία ξέσπασε περίπου ένα χρόνο πριν και τείνει να λάβει χαρακτηριστικά χιονοστιβάδας... Εντός των ΗΠΑ, λόγω της κρίσης κινδυνεύει η περιουσία περισσότερων των 1,5 εκατ. ιδιοκτητών ακινήτων. Η καθοδική πορεία της αμερικανικής οικονομίας, οι κατασχέσεις αλλά και η κρίση

με τα τραπεζικά δάνεια για αγορά κατοικίας οδήγησαν και εξακολουθούν να οδηγούν χιλιάδες οικογένειες που έχασαν τα σπίτια τους, επειδή δεν μπορούσαν να αποπληρώσουν τα δάνειά τους, στην απόλυτη ένδεια. Είναι χαρακτηριστικό ότι χιλιάδες οικογένειες των σύγχρονων «αθλών» των ΗΠΑ έφτιαξαν μία πόλη από σκηνές δίπλα στα πιο λαμπερά προάστια της Καλιφόρνιας.

Συγκεκριμένα, μία νέα πόλη από σκηνές έχει αρχίσει από το καλοκαίρι να δημιουργείται έξω από την πόλη Οντάριο της Καλιφόρνιας, σε ένα χώρο ανάμεσα στο αεροδρόμιο και

τους παρακείμενους αυτοκινητοδρόμους, δίπλα στα προάστια που μέχρι πολύ πρόσφατα θεωρούνταν ως τα πιο αναπτυγμένα της Νότιας Καλιφόρνιας.

Είναι η «πόλη των σκηνών» (Tent City), στην οποία καταφεύγουν οικογένειες από την περιοχή ανατολικά του Λος Άντζελες, που πλέον δεν έχουν στέγη διότι έχουν πληγεί από την κρίση με τα στεγαστικά δάνεια. Το καλοκαίρι το Tent City είχε περίπου 20 οικογένειες, ενώ τώρα ο πληθυσμός του έχει πολλαπλασιαστεί και ανάμεσα στους μόνιμους κατοίκους βρίσκονται και πολλά παιδιά.

Ουάσιγκτον, οι διαδηλωτές έθεσαν στο στόχαστρο και τα γραφεία των ομοσπονδιακών φορολογικών αρχών (IRS). Στο κτίριο του IRS, οι διαδηλωτές είπαν ότι «ήθελαν να βάλουν τα κορμιά τους ανάμεσα στα χρήματα από τη φορολογία και σ' αυτό που χρηματοδοτείται πραγματικά: ο πόλεμος, η κατοχή, οι βόμβες». Και έτυχαν της «ειδικής» μεταχείρισης εκ μέρους των κατασταλτικών μηχανισμών.

Τουλάχιστον 32 εξ αυτών συνελήφθησαν. Οι αθρόες συλλήψεις διαδηλωτών εξαλλοῦ ήταν και το «θέμα» των φετινών διαδηλώσεων κατά του πολέμου στο Ιράκ, όχι μόνο έξω από τα γραφεία του IRS αλλά και έξω από το κτίριο του Κογκρέσου στην Ουάσιγκτον, καθώς επίσης και στο Σαν Φρανσίσκο, στη Νέα Υόρκη, στη Βοστώνη.

«Οποιοσδήποτε λέει ότι οφείλουμε να μείνουμε στο

Ιράκ για άλλα τέσσερα χρόνια, αν όχι για τα επόμενα 100..., πρέπει να πει με ειλικρίνεια στον αμερικανικό λαό πώς θα πληρωθεί ο λογαριασμός των 12 δισ. δολαρίων το μήνα...» τονίζει ο βραβευμένος με Νόμπελ οικονομολόγος Τζόζεφ Στίγκλιτς, σε πρόσφατη συνέντευξή του. Ο Στίγκλιτς υπολογίζει ότι το κόστος του πολέμου και της κατοχής για την αμερικανική κοινωνία ανέρχεται σε τουλάχιστον

τρεις τρισεκατομμύρια δολάρια, κόστος που, κατά τον ίδιο, οδηγεί σε επιδείνωση των δεικτών της αμερικανικής οικονομίας: «Ο πόλεμος οδήγησε ευθέως στην επιβράδυνση των δεικτών της αμερικανικής οικονομίας. Πρώτον, πριν οι ΗΠΑ πάνε στο Ιράκ, η τιμή του πετρελαίου ήταν 25 δολάρια το βαρέλι. Σήμερα 100. Μολονότι υπάρχουν και άλλοι παράγοντες που ευθύνονται για την αύξηση

της τιμής, ο πόλεμος στο Ιράκ συνιστά μείζονα παράγοντα. Δεύτερον, τα λεφτά που ξοδεύονται στο Ιράκ δεν αναζωογονούν την οικονομία στις ΗΠΑ. Τρίτον, αυτός ο πόλεμος, σε αντίθεση με όλους τους άλλους στην αμερικανική ιστορία, χρηματοδοτήθηκε εξολοκλήρου από ελλείμματα. Τα ελλείμματα προκαλούν ανησυχία γιατί εν τέλει αποτρέπουν τις επενδύσεις και συσσωρεύουν το χρέος, που κάποια στιγμή στο μέλλον θα πρέπει να πληρωθεί».

Παράλληλα, έκθεση της Κοινής Οικονομικής Επιτροπής του Κογκρέσου υπολόγισε ότι, ετησίως, το κόστος του πολέμου για μία μέση τετραμελή οικογένεια σήμερα φτάνει στα 16.900 δολάρια και το ποσό προβλέπεται να φτάσει στα 37.000 δολάρια το 2017. Κι αυτό διότι υπολογίζεται ότι κάθε δευτερόλεπτο στοιχίζει περίπου 2.000 δολάρια. Τα ιλιγγιώδη αυτά ποσά διαχετεύονται μέσω του συνεχώς αυξανόμενου «αμυντικού προϋπολογισμού», ενώ την ίδια στιγμή οι κοινωνικές δαπάνες περικόπτονται δραστικά. Η σημασία του οικονομικού και κοινωνικού κόστους του πολέμου στο Ιράκ για την αμερικανική κοινωνία σε αυτή τη φάση της οικονομίας της χώρας αποτυπώνεται στα αποκαλυπτικά στοιχεία που δημοσιοποίησε πρόσφατα η εφημερίδα «The New York Times».

Σύμφωνα με αυτά, το ετήσιο κόστος του πολέμου στο Ιράκ ανέρχεται σε 200 δισ. δολάρια, όταν το σύστημα Υγείας που θα κάλυπτε όλους τους Αμερικανούς θα χρειαζόταν 100 δισ. δολάρια. Το κόστος της προσχολικής αγωγής στις ΗΠΑ απαιτεί 35 δισ. δολάρια, ενώ η αυξημένη ασφάλεια στο όνομα του πολέμου κατά της τρομοκρατίας μετά την 11η Σεπτεμβρίου 10 δισ. δολάρια. Η έρευνα για τον καρκίνο απαιτεί 6 δισ. δολάρια το χρόνο και ο εμβολιασμός όλων των παιδιών του κόσμου 0,6 δισ. δολάρια.